

จุดสารความมั่นคงศึกษา

ฉบับที่ 63

ทุนกับความรุนแรง

VIOLENCE AND ITS FUNDING

สุรชาติ บำรุงสุข

โครงการความมั่นคงศึกษา
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

โครงการความมั่นคงศึกษา (Security Studies Project)

โครงการความมั่นคงศึกษาเริ่มขึ้นจากความมุ่งประสงค์ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ในการที่จะทดลองจัดตั้ง “ถังแห่งค้ำด้านความมั่นคง” (Security Think Tank) ขึ้นในสังคมไทย ด้วยความตระหนักว่า สถานะแวดล้อมด้านความมั่นคงในระดับโลก ระดับภูมิภาค และในระดับชาติของไทย ล้วนแต่เผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายนี้ล้วนเป็นผลสืบเนื่องอย่างสำคัญจากการสิ้นสุดของสงครามเย็นในปี 2532/2533 ตลอดรวมถึงการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นกับสหรัฐอเมริกาในวันที่ 11 กันยายน 2544 และในส่วนของไทยเอง หลังจากการยุติของสงครามคอมมิวนิสต์ภายในประเทศจนถึงเหตุการณ์ปล้นปืนค่ายทหารในจังหวัดนราธิวาสเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 ก็ปรากฏให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของปัญหาความมั่นคงไทย ที่ประเด็นความมั่นคงใหม่ไม่ได้ผูกติดอยู่กับเรื่องของสงครามเย็นเช่นในอดีต

ผลจากความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ ทำให้รัฐและสังคมจำต้องเร่งสร้างองค์ความรู้ด้านความมั่นคง เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับความท้าทายใหม่ที่เกิดขึ้นในบริบทต่างๆ

ดังนั้น ในช่วงปลายปี 2547 โครงการความมั่นคงศึกษาจึงถือกำเนิดขึ้น โดยเน้นการดำเนินกิจกรรมใน 3 ส่วนหลัก ได้แก่

1) การวิจัยด้านความมั่นคง (Security Research)

เป็นโครงการวิจัยระยะสั้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของเจ้าหน้าที่หน่วยงานความมั่นคงไทย ในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาความมั่นคงที่ประเทศกำลังเผชิญ หรือคาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

2) การเสวนาด้านความมั่นคง (Security Forum)

เป็นการเปิดเวทีเสวนาเพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นและประสบการณ์ ระหว่างนักวิชาการกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในประเด็นปัญหาความมั่นคง

3) เอกสารวิชาการด้านความมั่นคง (Security Paper)

โครงการได้จัดพิมพ์ “จุลสารความมั่นคงศึกษา” ออกเผยแพร่ให้ความรู้เกี่ยวกับประเด็นปัญหาความมั่นคงในแง่มุมต่างๆ แก่เจ้าหน้าที่หน่วยงานความมั่นคง และแก่สังคมไทยในวงกว้าง

โครงการความมั่นคงศึกษาได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจาก สกว. มี รศ. ดร. สุรชาติ บำรุงสุข เป็นหัวหน้าโครงการฯ

จุดสารความมั่นคงศึกษา

กันยายน 2552 ฉบับที่ 63

ทุนกับความรุนแรง:
กรณีศึกษาภาคใต้ไทย
Violence and Its Funding:
A Case Study of Southern Thailand

สุรชาติ บำรุงสุข

โครงการความมั่นคงศึกษา
ด้วยความสนับสนุนจาก
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

จุดสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ 63

ทุนกับความรุนแรง: กรณีศึกษาภาคใต้ไทย

ผู้เขียน สุรชาติ บำรุงสุข

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กันยายน 2552

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

การพิมพ์ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

เจ้าของ โครงการความมั่นคงศึกษา

ผู้ ปณ. 2030 ปณฝ. จุฬาลงกรณ์

กรุงเทพฯ 10332

E-mail : newsecproject@yahoo.com

โทรศัพท์และโทรสาร 0-2218-7264

บรรณาธิการ รศ. ดร. สุรชาติ บำรุงสุข

ผู้ช่วยบรรณาธิการ นาง ธนา ยศตระกูล

ประจำกองบรรณาธิการ นางสาว กุลนันท์ กันธิก

นางสาว อรวิจิตร ชูเพชร

ที่ปรึกษา พลโท วุฒินันท์ ลีลายุทธ

พลเรือโท อมรเทพ ณ บางช้าง

พลโท ภราดร พัฒนถาบุตร

พิมพ์ที่ บริษัท สแควร์ ปรีนซ์ 93 จำกัด

59, 59/1, 59/2 ซ.ปูลณวิถี 30 ถ.สุขุมวิท 101

แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2743-8045 แฟกซ์. 0-2332-5058

ทุนกับความรุนแรง: กรณีศึกษาภาคใต้ไทย
Violence and Its Funding:
A Case Study of Southern Thailand
สารบัญ
Contents

บทบรรณาธิการ	1
Editorial Note	
กล่าวนำ	6
Introduction	
กลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้	14
Insurgent Groups in the Most-Southern Provinces	
เหตุรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้	18
Violent Incidents in the Most-Southern Provinces	
ค่าปฏิบัติการ	19
Operational Costs	
แหล่งทุน	22
Financial Sources	
วิธีการ	23
Methods	
กลุ่มจัดหาทุน	28
Fund-Raising Groups	
ความเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อความไม่สงบ	30
Connection to Insurgent Groups	
แนวทางการแก้ปัญหา	32
Solutions	
ภาคผนวก	35
Appendix	

บทบรรณาธิการ

ไตรภาคีแห่งความรุนแรง ! หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ใหม่

“คำถามก็คือปัญหาใหม่ของความสงบเรียบร้อยสาธารณะ
ในยุคของความรุนแรงเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้หรือไม่
คำตอบก็คือ ได้ แต่จะควบคุมได้เพียงใดไม่ชัดเจน”

Eric Hobsbawn

นักคิดชาวอังกฤษ (2007)

แต่เดิมนั้น เรามักจะพิจารณาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในลักษณะที่เป็นแบบ “แยกส่วน” กล่าวคือ ถ้าพูดถึงการก่อการร้าย เราก็จะคิดตั้งแต่บริบทของความรุนแรงจากการก่อการร้ายที่เกิดขึ้น หรือการกล่าวถึงการก่อความไม่สงบ เราก็จะคิดถึงแต่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการกระทำในลักษณะดังกล่าว นอกจากนี้ในอดีตที่ยังไม่มีลักษณะเป็นโลกาภิวัตน์ เราก็แทบจะไม่เคยต้องคิดถึงปัญหาการก่ออาชญากรรม โดยเฉพาะในกรณีของอาชญากรรมข้ามชาติว่าเป็นปัญหาความมั่นคงที่สำคัญแต่อย่างใด กล่าวคือ เรามองแต่เพียงว่า อาชญากรรมเป็นเรื่องภายในที่อาจจะคุกคามต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และไม่ใช่ว่าเรื่องที่เป็นปัญหาความมั่นคง แต่เมื่อโลกก้าวเข้าสู่ความเป็นโลกาภิวัตน์ ก็ส่งผลให้อาชญากรรมมีลักษณะโลกาภิวัตน์ตามไปด้วย กล่าวคือโลกที่เป็นโลกาภิวัตน์มีกิจกรรมในลักษณะข้ามชาติ อาชญากรรมในยุคเช่นนี้จึงเป็นอาชญากรรมข้ามชาติไปด้วย และถือได้ว่าเป็นอีกแหล่งกำเนิดหนึ่งของความรุนแรงในยุคปัจจุบัน

ประเด็นที่ถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์สำคัญก็คือ การเชื่อมต่อของกิจกรรมทั้งสามเข้าด้วยกัน จนเราอาจจะเรียกได้ว่าเป็น “ไตรภาคี” ของความรุนแรงร่วมสมัย

การเชื่อมต่อเช่นนี้ในอดีต เราอาจจะคำนึงถึงแค่ในเรื่องของการก่อการร้าย

และการก่อความไม่สงบ ซึ่งก็อาจจะเรียกเล่น ๆ ว่าเป็นเสมือน “แฝดสยาม” ของ ปัญหาความมั่นคง เพราะในหลายๆ กรณีจะเห็นได้ชัดเจนถึงการเชื่อมต่อของ กิจกรรมทั้งสอง เช่น กลุ่มก่อความไม่สงบภายในรัฐ อาจจะใช้วิธีการก่อการร้าย ในระดับภายในประเทศหรือที่เรียกว่า “ก่อการร้ายภายใน” (domestic terrorism) หรือในบางกรณีก็ยกระดับการก่อเหตุรุนแรงในระดับระหว่างประเทศ หรือที่เรียกว่า “ก่อการร้ายสากล” (international terrorism) ซึ่งตัวแบบดังกล่าวเห็นได้จากกรณีของกลุ่มการเมืองไม่ว่าจะเป็นในปาเลสไตน์หรือในศรีลังกาก็ตาม

สภาพเช่นนี้จึงทำให้เส้นแบ่งระหว่างก่อการร้ายภายในกับก่อการร้ายสากล ไม่ชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง หรือในอีกด้านหนึ่งก็คือภาพสะท้อนถึงการเชื่อมต่อระหว่างการก่อความไม่สงบกับการก่อการร้ายสากลนั่นเอง และปรากฏการณ์เช่นนี้ว่าที่จริง ก็เห็นได้ตั้งแต่ยุคสงครามเย็นจนมาถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติมจากกรณีเช่นนี้ก็คือ ในปัจจุบัน ยังพบถึงการเชื่อมต่อจากกิจกรรมของความรุนแรงในทั้งสองประการเข้ากับ อาชญากรรมอีกด้วย (ทั้งในระดับภายในและในระดับข้ามชาติ) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในหลายๆ กรณีอาชญากรรมข้ามชาติเป็นฐานสนับสนุนของการก่อการร้ายสากล เช่นเดียวกับที่อาชญากรรมภายในก็เป็นฐานสนับสนุนสำคัญของการก่อความไม่สงบ

ตัวอย่างที่ชัดเจนจากการทำสงครามต่อต้านยาเสพติดของสหรัฐอเมริกา หรือ “war on drugs” ในช่วงทศวรรษของปี 1980 รัฐบาลอเมริกันได้พบถึง การเชื่อมต่อระหว่างการก่อการร้ายกับการค้ายาเสพติดที่เกิดขึ้น และเรียก ปรากฏการณ์นี้ว่า “crime-terror nexus” อันทำให้เกิดคำถามว่าความสัมพันธ์ ของกลุ่มทั้งสองนี้เป็น “พันธมิตรทางยุทธศาสตร์” (strategic alliance) หรือ เป็นการ “สมรสด้วยความเหมาะสม” หรือเป็น “marriage of convenience”

ในทัศนะของการตีความแบบแรกเชื่อว่า กลุ่มกองโจรกับบรรดาผู้ค้ายาเสพติด มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและมีผลประโยชน์ร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการคือ

1. การแสวงหาความมั่งคั่งจากการค้ายาเสพติด และนำรายได้จากการ

ค้ายาดังกล่าวไปก่อเหตุรุนแรง

2. ก่อให้เกิดความไร้เสถียรภาพแก่รัฐบาล ซึ่งก็จะเป็นช่องทางและโอกาสอย่างดีทั้งแก่กลุ่มค้ายาเสพติดและกลุ่มก่อความไม่สงบรวมกันไป

ในบางกรณีการเชื่อมต่อเช่นนี้อาจจะไม่จำเป็นต้องเป็นขบวนการค้ายาเสพติด หากแต่กรณีของการค้ายาเสพติดเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจน ดังตัวอย่างที่เห็นได้จากกรณีของประเทศโคลัมเบียและเปรู และว่าที่จริงในบางแห่งอาจจะเป็นการค้าสิ่งผิดกฎหมายในรูปแบบอื่นๆ ที่จะเป็นแหล่งรายได้ของการก่อเหตุรุนแรง เพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่การก่อความไม่สงบจะดำเนินการโดยปราศจากการสนับสนุนของแหล่งทุน เราจะคิดง่ายๆ แต่เพียงว่า การก่อความไม่สงบเป็นการจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับรัฐโดยไม่มีค่าใช้จ่ายไม่ได้ เพราะในความเป็นจริงแล้ว การดำเนินการในแต่ละส่วนมีค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น อาจจะมีบ้างน้อยบ้างในแต่ละกรณี กิจกรรมเช่นนี้จำเป็นที่จะต้องมียุทธสนับสนุนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นแต่เพียงการสนับสนุนอาจจะน้อยกว่าค่าใช้จ่ายของภาครัฐ ที่ต้องส่งกำลังเป็นจำนวนมากเข้าไปในพื้นที่

ผู้ที่ไม่ยอมรับในเรื่องของความเชื่อมต่อของอาชญากรรมและการก่อความไม่สงบ อาจจะมีมองว่ากลุ่มทั้งสองมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างทางด้านอุดมการณ์ กล่าวคือ กลุ่มก่อความไม่สงบต่อสู้บนพื้นฐานของอุดมการณ์การเมือง ในขณะที่กลุ่มอาชญากรรมต่อสู้เพื่อแสวงหาประโยชน์และผลกำไร กล่าวคือผู้ที่ไม่เชื่อถึงความสัมพันธ์เช่นนี้มองว่า มีความขัดแย้งในความหมายของ “อุดมการณ์ vs กำไร” แต่พวกเขาก็ยอมรับว่าโอกาสที่จะเกิดความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ โดยอาจจะเป็นเพียง “หุ้นส่วนทางยุทธวิธี” (tactical alliance) ไม่ใช่การเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์เช่นที่มีการตั้งข้อสังเกต หรือเป็นเพียงความสัมพันธ์ในระยะสั้น และไม่มีนัยสำคัญในทางยุทธศาสตร์

อย่างไรก็ตาม สมมติฐานของความเห็นดังกล่าวเกิดขึ้นจากการแยกแยะระหว่างการก่อความไม่สงบออกจากการก่ออาชญากรรม (เสมือนความคิดแบบ

แยกส่วน) แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือหากขบวนการก่อความไม่สงบตัดลินใจที่จะเป็น ผู้ประกอบอาชญากรรมเสียเอง เพราะการอาชญากรรมดังกล่าวจะนำมาซึ่งรายได้ ของขบวนการฯ ซึ่งถ้าคิดเช่นนี้แล้วก็เห็นได้ชัดถึงความเป็นไปได้ เพราะต้อง ยอมรับในด้านหนึ่งว่าการก่อความไม่สงบมีค่าใช้จ่ายจริง เว้นเสียแต่จะเชื่อใน แนวความคิดที่ว่า การก่อความไม่สงบไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น จึงไม่จำเป็นต้อง พึ่งพาการสนับสนุนของแหล่งทุน

ในบริบทของการก่อการร้ายระหว่างประเทศก็เป็นอีกด้านหนึ่งของปัญหา ในช่วงทศวรรษของปี 1990 ได้มีความพยายามในการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของ อาชญากรรมข้ามชาติกับการก่อการร้ายสากล จนต่อมาเมื่อเกิดเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001 ซึ่งก็ได้กลายเป็นแรงผลักดันให้มีการศึกษาวิจัยในระดับเช่นนี้ มากขึ้น และผลจากการศึกษาเชื่อว่าจะมีความเชื่อมต่อน่าสนใจระหว่าง อาชญากรรมข้ามชาติกับการก่อการร้าย

ปรากฏการณ์ที่เห็นได้ชัดเด่นมากขึ้นก็คือ การเปลี่ยนแปลงของคุณลักษณะ ของการก่อการร้าย เพราะการก่อการร้ายในยุคสงครามเย็นมีแบบแผนเป็น “การ ก่อการร้ายที่สนับสนุนโดยรัฐ” (state-sponsored terrorism) แต่แบบแผนเช่นนี้ ได้เปลี่ยนแปลงไป เพราะรัฐมหาอำนาจไม่ได้ต่อสู้กันเช่นในแบบสงครามเย็น ประกอบกับกลุ่มก่อการร้ายมีแนวโน้มของการเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่มีแรงขับเคลื่อน มาจากประเด็นทางศาสนา หรือกล่าวในอีกด้านก็คือ กลุ่มเหล่านี้ได้รับความ สนับสนุนจากรัฐน้อยลง และการก่อความรุนแรงไม่ได้จำเป็นต้องพึ่งพาการ สนับสนุนจากภาครัฐ ในขณะที่เดียวกันก็เห็นชัดด้วยว่า ผู้ก่อการร้ายบางส่วนได้ เข้าไปมีส่วนร่วมในอาชญากรรมระหว่างประเทศมากขึ้นด้วย ดังจะเห็นได้จาก ข้อมูลที่มีรายงานว่า สมาชิกของกลุ่มฮิซบอลเลาะห์ (Hezbollah) เข้าไปมี ส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมในสหรัฐอเมริกา เช่น การลักลอบนำเข้าบุหรี่ปริ หรือ การทำบัตรคูปองปลอม ตลอดจนรวมถึงการลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมายในบริเวณที่ เรียกว่า “เขตสามประเทศ” (Tri-border) คือบริเวณที่อำนาจทางกฎหมายของ รัฐยื่นมือเข้าไปไม่ค่อยถึงในพื้นที่ชายแดนของประเทศ บราซิล อาเจนตินา

และปารากวัย และถือกันว่าเป็นแหล่งของการค้าสิ่งผิดกฎหมายที่สำคัญของโลก หรือกลุ่มก่อการร้ายที่สำคัญอย่างอัลกออิดะห์ก็ดำเนินกิจกรรมผิดกฎหมายใน ยุโรปตะวันตกด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำบัตรเครดิตปลอม เป็นต้น

ลักษณะเช่นนี้แตกต่างจากกลุ่มก่อการร้ายของยุคสงครามเย็นในช่วง ทศวรรษของปี 1970 และปี 1980 กล่าวคือพวกเขาทำอาชญากรรมภายใน (domestic crimes) เช่น การปล้นธนาคาร การลักพาบุคคลเพื่อเรียกค่าไถ่ การข่มขู่เพื่อเรียกเงิน กิจกรรมผิดกฎหมายเหล่านี้เกิดขึ้นภายในประเทศที่ พวกเขาปฏิบัติกิจการทางการเมืองอยู่ แต่เมื่อเข้าสู่ทศวรรษของปี 1990 แล้ว เราจะเริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลงที่กิจกรรมดังกล่าวขยายออกนอกเส้นพรมแดน ของรัฐมากขึ้น

อย่างไรก็ตามอาจจะมีความยากในการตีความต่างจากในกรณีแรก เพราะ การเชื่อมต่อระหว่างการก่อการร้ายสากลมักจะไม่ถูกมองถึงขั้นว่ามีฐานะ เป็น “ความสัมพันธ์ทางยุทธศาสตร์” กับกลุ่มอาชญากรรม กระทรวง การต่างประเทศของสหรัฐยอมรับว่ากลุ่มทั้งสองมี “วิธีการเดียวกัน” และมี “แรงจูงใจเดียวกัน” เพราะกลุ่มก่อการร้ายจำเป็นต้องพึ่งกิจกรรมผิดกฎหมาย เพื่อใช้เป็นช่องทางในการหาทุนสำหรับปฏิบัติการของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นการ ทำเอกสารราชการปลอม (หนังสือเดินทาง) หรือการนำพาสิ่งของผิดกฎหมาย ข้ามชายแดนของรัฐ เช่น คน ยาเสพติด และอาวุธ เป็นต้น

ถ้าเราเชื่อว่า โลกของความมั่นคงปัจจุบันได้เกิด “หุ้นส่วนทาง ยุทธศาสตร์” ที่มีลักษณะเป็น “ไตรภาคี” ของการก่อการร้าย การก่อความ ไม่สงบ และอาชญากรรมข้ามชาติแล้ว ปรากฏการณ์นี้ก็คือสัญญาณเตือนภัยถึง การที่ผู้ก่อเหตุรุนแรงมีแหล่งรายได้ของตนเองที่เป็นอิสระมากขึ้น และขณะ เดียวกันก็สามารถขยายกิจกรรมของความรุนแรงได้มากขึ้นด้วยนั่นเอง !

ทุนกับความรุนแรง: กรณีศึกษาภาคใต้ไทย
Violence and Its Funding:
A Case Study of Southern Thailand

กล่าวนำ

เมื่อสงครามเย็นยุติลงส่งผลให้การเผชิญหน้าระหว่างสองมหาอำนาจใหญ่ ได้แก่ สหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียตคลี่คลายไปและยุติลงในที่สุด สภาพเช่นนี้ ทำให้สงครามตามแบบหรือ “สงครามใหญ่” (major wars) ลดระดับความสำคัญลงไปด้วย อย่างไรก็ตามการยุติลงของสงครามเย็นไม่ได้ทำให้โลกเกิดความสงบสันติดังที่ผู้คนส่วนใหญ่คาดหวัง เพราะหลังจากนั้นไม่นานโลกก็เผชิญกับภัยคุกคามใหม่ที่ไม่ใช่สงครามใหญ่ หากแต่เกิดปัญหาขัดแย้งทางด้านเชื้อชาติและศาสนาในภูมิภาคต่างๆ ของโลก ซึ่งภัยคุกคามใหม่นี้ดังกล่าวยังมีความสลับซับซ้อนกว่า เพราะเป็นการผสมผสานกันของหลายๆ ปัญหา ทั้งปัญหาสังคม (ด้านเชื้อชาติ-ศาสนา) ปัญหาทางการเมืองภายในประเทศและต่างประเทศ และความหวาดระแวงหรือเกลียดชังกันจากปัญหาขัดแย้งดั้งเดิมและปัญหาขัดแย้งที่เกิดขึ้นใหม่ จนความขัดแย้งที่เกิดขึ้นปรากฏสูงเป็น “สงครามเล็ก” (small wars) เช่น สงครามกลางเมืองในอดีตยูโกสลาเวีย การแย่งชิงอำนาจระหว่างมุสลิมชีอะห์ สุหนี่ และเคิร์ดในอิรัก กรณีการลอบสังหารประธานาธิบดีเบนอาซีบูตโตของปากีสถานโดยกลุ่มที่เชื่อว่าเป็นมุสลิมจารีตนิยม ตลอดจนความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลกับปาเลสไตน์ เป็นต้น

หากนับเฉพาะสงครามเล็กเพียงอย่างเดียวที่เกิดขึ้นทั่วโลก ตั้งแต่สงครามเย็นยุติลงในปี 2532-2533 ปรากฏว่าโลกต้องเผชิญกับสงครามขนาดเล็กถึง 56 เหตุการณ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการสิ้นสุดของสงครามเย็นแม้ทำให้โลกรอดพ้นจากความเสี่ยงของสงครามนิวเคลียร์ที่อาจเกิดขึ้นได้ทั้งโดยความตั้งใจและโดยอุบัติเหตุ แต่ก็ไม่ได้ทำให้โลกเกิดความมั่นคงปลอดภัยและมี

สันติภาพมากขึ้นแต่อย่างไร ประกอบด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ที่เกิดจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งเป็นพัฒนาการของโลกที่เกิดขึ้นหลังการสิ้นสุดสงครามเย็นเช่นกัน ก็ส่งผลกระทบต่อโลกอย่างมากทั้งในทางที่เป็นคุณและโทษ กล่าวคือ นอกจากจะทำให้ประเทศต่างๆ ในโลกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงแล้ว ก็ทำให้โลกเผชิญกับกระแสโลกาภิวัตน์ของอาชญากรรมข้ามชาติ การก่อการร้ายและการก่อความไม่สงบซึ่งแพร่ขยายไปทั่วโลกเช่นกัน ซึ่งภายใต้สภาพแวดล้อมดังกล่าวได้เอื้ออำนวยให้กลุ่มก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อความไม่สงบสามารถกระทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมายเพื่อสนับสนุนปฏิบัติการ และการดำรงอยู่ของตนได้อย่างกว้างขวาง

ขณะเดียวกัน โลกาภิวัตน์หรือการที่โลกก้าวเข้าสู่ยุคโลกไร้พรมแดน ก็มีผลทำให้ปัญหาอาชญากรรมซึ่งเดิมเป็นปัญหาภายในของประเทศต่างๆ ได้ขยายเครือข่ายการปฏิบัติการออกไปภายนอกประเทศ ดังเช่น แก๊งมาเฟียในอิตาลี ยากูซ่าในญี่ปุ่นที่เริ่มขยายกิจกรรมของกลุ่มไปยังประเทศต่างๆ เป็นต้น กลุ่มอาชญากรรมเหล่านี้ต่างแสวงหาผลประโยชน์ด้วยวิธีการที่รุนแรง และละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่วิธีการดังกล่าวกลับกลายเป็นช่องทางให้กลุ่มก่อการร้าย และกลุ่มก่อความไม่สงบลอกเลียนแบบ หรือเข้าไปเกาะเกี่ยวด้วยในลักษณะการพึ่งพากันเพื่อแสวงหาความสนับสนุนในปฏิบัติการของกลุ่มตน เช่น เงินทุน กำลังคน อาวุธ เป็นต้น ซึ่งหากทั้งสองกลุ่มสามารถร่วมมือกันได้ในสภาวะการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โลกอาจเผชิญปัญหาความมั่นคงใหม่ที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ “แฝดสาม” คือทั้งการก่อการร้าย การก่อความไม่สงบ และอาชญากรรมข้ามชาติ

กลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ และกลุ่มก่อการร้ายและ/หรือกลุ่มก่อความไม่สงบสามารถขยายปฏิบัติการได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว โดยมีเทคโนโลยีขั้นสูงเป็นเครื่องมือสำคัญ นับตั้งแต่การเดินทางที่สะดวกสบาย การเข้าเมืองที่ไม่เข้มงวด เครื่องมือสื่อสารที่รวดเร็วไม่ว่าจะอยู่ในพื้นที่ใดของโลก โดยเฉพาะ

อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ขณะเดียวกันการค้าเสรีและตลาดเสรีก็เอื้ออำนวยต่อกิจกรรมของกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติเป็นอย่างยิ่ง รัฐต่างๆ ในโลกาภิวัตน์ได้ลดกฎระเบียบและเงื่อนไขทางการค้าลง ผลกระทบที่เห็นได้ชัดก็คือการควบคุมชายแดนได้ผ่อนคลายกฎระเบียบลง เพื่อให้การเดินทางเข้า-ออกมีความสะดวกมากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดการผ่านแดนอย่างเสรีทั้งทุน คน และสินค้า ทั้งนี้ก็เพื่อหวังผลประโยชน์ตอบแทนทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ

ในส่วนของรัฐที่ยังคงความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย และการควบคุมชายแดนนั้น กลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ กลุ่มก่อการร้ายและ/หรือกลุ่มก่อความไม่สงบ ก็มีวิธีการต่างๆ ที่จะทำให้เจ้าหน้าที่รัฐคลายความเข้มงวดลง และปฏิบัติตามความประสงค์ของตน เช่น การให้สินบน การอาศัยผู้มีอิทธิพล ซึ่งอาจจะเป็นข้าราชการ ผู้นำท้องถิ่น นักการเมืองท้องถิ่น หรือแม้กระทั่งนักการเมืองระดับชาติ เป็นผลให้การฉ้อราษฎร์บังหลวง และการติดสินบนเจ้าหน้าที่รัฐ กลายเป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งที่สืบเนื่องมาจากปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ เหตุการณ์เช่นนี้มักปรากฏมากในประเทศกำลังพัฒนาที่เจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติยังขาดความตระหนักในเรื่องภัยคุกคามของอาชญากรรมข้ามชาติและการก่อการร้าย

หากมองในแง่ผลประโยชน์ที่จัดหาได้ภายในรัฐ กล่าวได้ว่า รัฐแต่ละรัฐได้เป็นแหล่งแสวงหาเงินทุนของทั้งกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ กลุ่มก่อการร้ายและหรือกลุ่มก่อความไม่สงบที่มีการตรวจพบ ได้แก่ การลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมายต่างๆ เช่น ยาเสพติด อาวุธ รวมทั้งการค้ามนุษย์ ซึ่งในด้านหนึ่งเป็นการทำลายระบบเศรษฐกิจที่ถูกต้องตามกฎหมายของประเทศเหล่านั้น นอกจากนี้ในประเทศที่มีการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวดหรือประเทศที่เป็นแหล่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ มักตกเป็นเป้าหมายของกลุ่มดังกล่าวในการฟอกเงิน และดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ ในลักษณะธุรกิจบังหน้า นอกจากนี้ ยังเป็นพื้นที่หลบซ่อน ที่พักพิง แหล่งจัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ รวมทั้งพื้นที่พบปะเพื่อวางแผนปฏิบัติการอีกด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ในขณะที่ปริมาณและมูลค่าการค้าโลก

ในระยะเวลาที่ผ่านมา ซึ่งเป็นระบบการค้าที่ถูกกฎหมายเติบโตขึ้นมากนั้น เชื่อว่าการค้าผิดกฎหมายก็มีปริมาณและมูลค่าเติบโตมากขึ้นด้วยเช่นกัน เพราะการค้าเหล่านี้ น่าจะมีการซ่อนอยู่ในตัวเลขของการค้าถูกกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีการอาศัยคลังสินค้า และเรือบรรทุกสินค้าชุกซ่อนยาเสพติดและอาวุธ ซึ่งจากรายงานผลการตรวจจับเรือสินค้าของเจ้าหน้าที่สหรัฐอเมริกา เคยพบว่ามีการใช้เรือจับปลาที่น่าจะเป็นเรือเล็กขนถ่ายยาเสพติดจากเรือใหญ่ด้วย

ในแง่ของการประกอบอาชญากรรมข้ามชาติ โดยตัวของมันเองแม้จะไม่นับรวมผลกระทบอื่นๆ ที่ตามมาที่ย่อมจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงมากเช่นกัน เพราะการประกอบอาชญากรรมข้ามชาติในกิจกรรมเดียวมีความเกี่ยวพันกันกับอาชญากรรมข้ามชาติอื่นๆ อีกหลายประเภท เช่น กลุ่มค้ายาเสพติดที่ดำเนินกิจกรรมครบวงจร จะมีการปลอมแปลงหนังสือเดินทาง การฟอกเงิน แม้กระทั่งการลักลอบขนเงิน หรืออาจเปิดธุรกิจที่ถูกกฎหมายบังหน้า รวมทั้งมีการใช้สถาบันการเงินหรือการให้บริการทางการเงินที่มีอย่างแพร่หลาย เช่น ทางบัตรเครดิตหรือเอทีเอ็ม เป็นอีกช่องทางหนึ่งในการฝาก หรือการโอนเงินระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ก็ลุ่มก่การร้าย และ/หรือลุ่มก่ความไม่สงบได้อาศัยเป็นช่องทางแสวงประโยชน์ทั้งทางการเมือง และเศรษฐกิจควบกันไป

นอกจากนี้ ในระยะเวลาที่ผ่านมา การค้ายาเสพติดสามารถทำกำไรอย่างมหาศาลให้กับกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติและกลุ่มก่การร้าย เช่นในกรณีของกลุ่มทาสีบันหรืออัลกออิดะห์ที่หลบซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่อัฟกานิสถาน ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกฝิ่นและแหล่งผลิตเฮโรอีนรายใหญ่ที่สุดของโลก ต่างก็อาศัยการค้ายาเสพติดเป็นแหล่งสร้างรายได้หลักสนับสนุนการเคลื่อนไหวของกลุ่ม ทั้งนี้เนื่องจากการลักลอบค้ายาเสพติดอาจถือเป็นธุรกิจครบวงจร นับตั้งแต่การจัดหายาเสพติด การลักลอบลำเลียง การฟอกเงิน การจัดหาอาวุธผิดกฎหมาย เพื่อคุ้มกันการลำเลียง การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อติดต่อ สั่งการ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าการประกอบอาชญากรรมการค้ายาเสพติดจะยังคงเป็นปัญหาสำคัญของโลกต่อไป ตราบใดที่ปัญหาการก่การร้ายหรือการก่ความไม่สงบ

ในโลกยังดำรงอยู่ เห็นได้ชัดจากการที่แหล่งส่งออกยาเสพติดหลักๆ ของโลกมักจะอยู่ในพื้นที่ที่มีปฏิบัติการก่อการร้ายและก่อความไม่สงบ ขณะเดียวกัน เหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นก็มักเกิดในพื้นที่อิทธิพลของกลุ่มดังกล่าวเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มก่อการร้าย หรือกลุ่มก่อความไม่สงบน่าจะแสวงหาเงินทุนจากการค้ายาเสพติดเป็นแหล่งทุนหลัก

ตามรายงานของหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศตะวันตก และสหประชาชาติที่เผยแพร่ทางสื่อมวลชนในระยะ 4-5 ปีที่ผ่านมา พอจะสรุปได้ว่า ปัจจุบันกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ กลุ่มก่อการร้าย และกลุ่มก่อความไม่สงบสามารถแสวงหาเงินทุนได้จากการประกอบอาชญากรรมข้ามชาติหลายรูปแบบ โดยนอกเหนือจากการค้ายาเสพติดที่เป็นแหล่งทุนหลักแล้ว ยังมีการลักลอบค้าอาวุธ การค้ำมนุษย์ โดยเฉพาะส่งออกหญิงบริการ การค้าสินค้าผิดกฎหมาย รับจ้างขนส่งขยะพิษ การโจรกรรมต่างๆ รวมถึงวัตถุโบราณ และอาชญากรรมอื่นๆ เช่น การปลอมแปลงบัตรเครดิต และพิมพ์ธนบัตรปลอม

แม้ว่ายังไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่า กลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบ แต่หน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศตะวันตกเชื่อว่าในขณะนี้ทั้งสองกลุ่มน่าจะมีความร่วมมือกันอย่างหลวมๆ ในเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน เนื่องจากต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันในการแสวงหาผลประโยชน์ให้กับกลุ่มตน ทำให้สามารถร่วมมือกันได้ในกิจกรรมต่างๆ และน่าจะเชื่อว่ากลุ่มก่อการร้ายบางกลุ่ม เช่น กลุ่มก่อการร้ายในเอเชียใต้น่าจะลงมือทำกิจกรรมด้านอาชญากรรมข้ามชาติเสียเอง อย่างไรก็ตาม อุดมการณ์ของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติต้องการแสวงหากำไร และผลประโยชน์จากสิ่งผิดกฎหมาย ขณะที่กลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบต้องการบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเมือง ด้วยเหตุนี้ในแง่อันตรายแล้ว กลุ่มอาชญากรรมจึงมิได้คุกคามต่อรัฐมากเท่ากลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบ

อย่างไรก็ตาม การก่อเหตุร้ายโดยกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบ

ที่อาจจะได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มอาชญากรรม จะทำให้เหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่สามารถแยกได้ชัดเจนว่าเป็นการกระทำของฝ่ายใดระหว่างอาชญากรรม หรือ การก่อการร้าย/การก่อความไม่สงบในเหตุรุนแรงแต่ละครั้ง หรือทั้งสองกลุ่มอาจร่วมมือกันก่อเหตุโดยตรงหรืออาจแสวงประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ นอกจากนี้การที่กลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติและกลุ่มก่อการร้ายได้พัฒนาเครือข่ายข้ามชาติเพื่อสนองต่อบทบาทกิจกรรมของกลุ่ม ตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติการ การลักลอบขนส่งข้ามทวีป ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายคน เงิน และสินค้าโภคภัณฑ์ต่างๆ โดยมีการปิดลับ (cover) เป็นอย่างดี และมักเลือกพื้นที่หลบซ่อนแห่งหนึ่ง และเลือกพื้นที่ปฏิบัติการหรือประกอบกิจกรรมอีกแห่งหนึ่ง ทำให้การจับกุมกระทำได้ยาก โดยเฉพาะการเลือกพื้นที่หลบซ่อนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยจะไม่ก่อเหตุร้ายหรือทำธุรกิจผิดกฎหมายในพื้นที่นั้น ซึ่งอาจทำให้รัฐบาลของประเทศเหล่านั้นวางเฉยไม่กวาดล้าง/จับกุมเพราะไม่ต้องการมีปัญหาเกี่ยวกับกลุ่มดังกล่าว เพราะอาจกระทบต่อการท่องเที่ยว หรือกลายเป็นการช่วยยื้อให้กลุ่มก่อการร้ายหรืออาชญากรรมข้ามชาติก่อเหตุร้ายในประเทศตน

ลักษณะความเชื่อมโยงระหว่างการก่อการร้ายกับอาชญากรรมข้ามชาติ ก็เป็นปรากฏการณ์ที่มักเกิดขึ้นในหลายประเทศที่กำลังเผชิญกับสงครามเล็ก ซึ่งอาจเป็นการต่อสู้ระหว่างรัฐกับตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ เช่น ปัญหาระหว่างรัฐกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนภายในประเทศ จนอาจทำให้แยกไม่ออกว่าเหตุรุนแรงหรืออาชญากรรมที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำของกลุ่มใด และบางครั้งอาจทำให้เจ้าหน้าที่หลงประเด็น หรือวางน้ำหนักในการแก้ไขปัญหาผิด เช่นกรณีเหตุรุนแรงในภาคใต้ หากเชื่อว่าเป็นการกระทำของกลุ่มก่อความไม่สงบที่ต้องการแบ่งแยกดินแดน แนวทางการปฏิบัติอาจเน้นการเมืองนำ แต่หากเชื่อว่าเป็นความขัดแย้งผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มอาชญากรรม แนวทางอาจต้องใช้การปราบปรามและเน้นการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ซึ่งกลายเป็นนโยบายที่สวนทางกับแนวทางแรกอย่างสิ้นเชิง แต่ถ้าหากการก่อเหตุร้ายเป็นฝีมือของทั้งสองกลุ่ม (ทั้งการก่อเหตุร้ายโดยกลุ่มก่อความไม่สงบ และเกิดเหตุร้ายจากความขัดแย้งผลประโยชน์ของกลุ่ม

อาชญากรรม) การรับมือกับปัญหาจะยิ่งซับซ้อน ดังเช่นในกรณีของไทย ที่ต้องเผชิญกับการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และกลุ่มอิทธิพลที่ก่ออาชญากรรมภายในประเทศ และภายนอกประเทศ เหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ช่วงต้นปี 2547 เป็นต้นมา จึงอาจเป็นทั้งเหตุการณ์ที่มาจากอาชญากรรม และการก่อความไม่สงบ หรือบางครั้งเป็นการกระทำของทั้งสองกลุ่มร่วมกัน

ในกรอบความคิดของการต่อต้านการก่อความไม่สงบ และการต่อต้านการก่อการร้าย เป้าหมายของการต่อต้านที่หน่วยงานด้านความมั่นคงจะต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ 1) ประชาชน และ 2) กลุ่มก่อความไม่สงบ โดยจะใช้วิธีการทางการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ เพื่อดึงประชาชนให้เข้าอยู่กับฝ่ายรัฐให้มากที่สุด และโดดเดี่ยวกลุ่มก่อความไม่สงบ ซึ่งต้องอาศัยการสนับสนุนช่วยเหลือจากประชาชน เมื่อประชาชนหันมาอยู่กับฝ่ายรัฐแล้วจะทำให้การปราบปรามกลุ่มก่อความไม่สงบลดความยุ่งยากลงมาก หรืออีกนัยหนึ่ง การทำสงครามแย่งชิงประชาชนระหว่างฝ่ายรัฐกับกลุ่มก่อความไม่สงบเป็นหัวใจสำคัญในการปฏิบัติการของทั้งสองฝ่าย โดยแต่ละฝ่ายมักแสวงหายุทธวิธีที่หลากหลาย มาใช้เพื่อเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง และประเด็นทางเศรษฐกิจก็เป็นหนึ่งในยุทธวิธีนั้น

ในส่วนของรัฐ การใช้เงื่อนไขทางเศรษฐกิจในการสนับสนุนมาตรการต่อต้านการก่อความไม่สงบ นับว่าได้ผลเป็นอย่างดี ดังเช่นกรณีอังกฤษดำเนินการในมลายา เพื่อให้กลุ่มก่อความไม่สงบออกมามอบตัว แต่ขณะเดียวกันกลุ่มก่อความไม่สงบและกลุ่มก่อการร้ายก็ได้ใช้เงื่อนไขทางเศรษฐกิจเพื่อปฏิบัติการเช่นเดียวกันโดยอาศัยช่องทางทางเศรษฐกิจ ดังจะเห็นได้จากสถิติการก่อการร้ายซึ่งผู้ที่มีแนวโน้มเข้าร่วมการก่อการร้ายร้อยละ 18 เป็นผู้ว่างงาน ผู้ก่อการร้ายส่วนใหญ่ที่ใช้ระเบิดพลีชีพมาจากครอบครัวที่ยากจน และมีการศึกษาต่ำ เมื่อผู้ก่อการร้ายได้สละชีพไปแล้ว สมาชิกครอบครัวที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้รับการดูแลให้มีดำรงชีวิตที่ดีเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน

การก่อการร้ายและการก่อความไม่สงบในแต่ละครั้ง ยังมีค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก นอกเหนือจากการชักจูงให้บุคคลเข้ามาร่วมปฏิบัติการแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ยังมีค่าใช้จ่ายสูงจากการเดินทางจากประเทศหนึ่งไปสู่ประเทศเป้าหมาย ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ที่พัก การจัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ และอื่นๆ ดังนั้นในกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบ หน่วยงานหรือบุคคลที่มีความสำคัญไม่แพ้หน่วยกำลังก็คือผู้ที่รับผิดชอบด้านเศรษฐกิจ เพื่อจัดหาแหล่งทุนสำหรับสนับสนุนการดำเนินงานของกลุ่มเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม การแสวงหาเงินทุนของกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบนั้น แม้วิธีการได้มาซึ่งแหล่งเงินทุนมีอย่างน้อย 2 แหล่ง ก็มาจากวิธีการที่ถูกกฎหมาย และผิดกฎหมาย แต่ที่น่าห่วงกังวลก็คือ การหาเงินด้วยวิธีการผิดกฎหมายนั้น ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมข้ามชาติ นับตั้งแต่การลักลอบเข้าเมือง การปลอมแปลงหนังสือเดินทาง การลักลอบค้าอาวุธ และอื่นๆ ที่เห็นได้ชัดคือ การจัดหาทุนของกลุ่มพยัคฆ์ทักษิณ (LTTE) ในศรีลังกา กลุ่มทาลีบันในอัฟกานิสถาน กลุ่มกะเหรี่ยง KNU ที่ต่อสู้กับรัฐบาลพม่า และแม้กระทั่งกลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยก็มีรายงานว่าเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดและค้าอาวุธ เป็นต้น

ในอัฟกานิสถานก็มีปัญหาเช่นนี้ ดังจะพบว่าจากรายงานของสหประชาชาติด้านความปลอดภัยและความมั่นคง (United Nations Department of Safety and Security-UNDSS) ประจำปี 2008 มีการลักลอบค้าฝิ่น และกลุ่มก่อความไม่สงบก็มีความเคลื่อนไหวในพื้นที่เดียวกัน โดยเฉพาะในฮิลมานด์ กันดาฮาร์ อูรซกัน เดย์कुندی ซาบูล ฟาราห์ และนิมรอซ ในพื้นที่ที่เจ้าหน้าที่สหประชาชาติหรือองค์กรเอกชนเข้าไปไม่ถึงยังมีความเคลื่อนไหวสูงมาก และเป็นที่ทราบกันดีว่าจังหวัดทางภาคใต้ของอัฟกานิสถานเป็นฐานที่มั่นของกลุ่มก่อความไม่สงบของอัฟกานิสถาน ขณะที่ทางด้านตะวันตกที่ฟาราห์และนิมซอสเป็นพื้นที่ของเครือข่ายอาชญากรรม ดังนั้นจากสถิติเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง ปรากฏว่านับตั้งแต่ปี 2003 เป็นต้นมามีเหตุการณ์เพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในภาคใต้และตะวันตกเฉียงใต้ ส่วนในปี

2006 จำนวนเหตุการณ์มีความสัมพันธ์กับผลผลิตฝิ่นที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน และชัดเจนมากขึ้นอีกในปี 2008 กล่าวคือ จำนวนเหตุการณ์รุนแรงจากปฏิบัติการของกลุ่มก่อความไม่สงบเพิ่มขึ้นในช่วงผลผลิตฝิ่นและเกิดขึ้นในพื้นที่ที่เป็นฐานที่มั่นของกลุ่มก่อความไม่สงบ ทั้งการลอบยิง การลอบวางระเบิด และการยิงจรวด นอกจากนี้ ในเปอร์กุ่มก่อความไม่สงบ Shining Path แสวงหารายได้เพื่อการดำเนินการของกลุ่มด้วยการค้ายาเสพติด ขณะที่สหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับอาชญากรรมข้ามชาติในโซมาเลีย โดยเฉพาะปัญหาโจรสลัดและปัญหาการค้ายาเสพติด เนื่องจากกลุ่มอัลกออิดะห์ได้ใช้โซมาเลียเป็นแหล่งพักพิง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าโซมาเลียเป็นเส้นทางลักลอบค้ายาเสพติดที่สำคัญ แต่ในปัจจุบันยังไม่พบหลักฐานที่ชัดเจนถึงความเกี่ยวข้องของระหว่งการก่อการร้ายกับการค้ายาเสพติด

ก. กลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

การก่อความไม่สงบในภาคใต้ของไทย ได้รับแนวความคิดรุนแรงจากกลุ่มมุสลิมแนวทางรุนแรงในตะวันออกกลางและจากกลุ่มก่อการร้ายในต่างประเทศ แต่จนปัจจุบันยังไม่ปรากฏหลักฐานการเชื่อมโยงในลักษณะกลุ่มก่อการร้ายจากต่างประเทศเข้ามาช่วยเหลือปฏิบัติการในไทย พบหลักฐานแต่เพียงว่ากลุ่มก่อความไม่สงบในภาคใต้ของไทยพยายามแสวงหาการสนับสนุนช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทั้งในด้านการเงิน และการสนับสนุนทางการเมือง โดยต้องการยกระดับให้การก่อความไม่สงบในภาคใต้ให้เป็นปัญหาสากล

กลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เคลื่อนไหวรุนแรงมาตั้งแต่มกราคม 2547 จนปัจจุบัน ที่สำคัญอาจสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติปัตตานี (The Barisan Nasional Pemberbasan Pattani/BNPP หรือ Patani National Liberation Front) ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2502 โดยนายอดุลย์ ณ สายบุรี ใช้ยุทธวิธีการสู้รบแบบกองโจร ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น Barisan Islam Pemberbasan Pattani

(BIPP) หลังปี พ.ศ. 2545 กลุ่มดังกล่าวยังคงมีความเคลื่อนไหว แต่ไม่อาจยืนยันว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ไม่สงบ

2. กลุ่มแนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติติมลายู (The Barisan Revolusi Nasional/BRN หรือ National Revolutionary Front) ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2503 ยึดแนวทางสังคมนิยมแต่ได้หันมายึดศาสนาในภายหลัง ต่อมากลุ่มนี้แตกออกเป็น 3 กลุ่ม และเหลือเพียงกลุ่ม BRN Coordinate ที่มีบทบาทมากที่สุดในปัจจุบัน โดยยึดมั่นในการแบ่งแยกดินแดน ไม่เจรจากับฝ่ายรัฐ และใช้วิธีการรุนแรงในการปฏิบัติการ

3. องค์การปลดปล่อยรัฐปัตตานีหรือองค์การสหปัตตานีเสรี (Persatuan Pembebasan Patani Bersatu/PPPB หรือ Patani United Liberation Organization/PULO) ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2511 ปัจจุบันเน้นการเคลื่อนไหวทางการเมือง โดยใช้เวทีการเมืองระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2549 เริ่มปรากฏความเคลื่อนไหวของ PULO ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

4. ขบวนการมุจาฮีดีนอิสลามปัตตานี (Gerakan Mujahideen Islam Pattani/GMIP) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2528 เป็นการรวมขบวนการต่างๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้มีความเข้มแข็งในการต่อสู้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2529 ปรากฏการเคลื่อนไหวทางการเมืองของขบวนการมุจาฮีดีนปัตตานี (Gerakan Mujahidin Patani/GMP) ในมาเลเซียในการรวมขบวนการต่างๆ ก่อตั้งเป็นกลุ่มแนวร่วมเพื่อเอกราชปัตตานี หรือเบอร์ซาตู (BERSATU) ขึ้นในเวลาต่อมา

5. กลุ่มแนวร่วมเพื่อเอกราชปัตตานี (The United for the Independence of Pattani/Bersatu) ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2530 ด้วยความเห็นชอบของกลุ่ม BIPP BRN GMP และ PULO เพื่อรวมขบวนการต่อสู้ให้เป็นหนึ่งเดียว มี ดร.วัน กาดร์ เจ๊ะมาน เป็นประธาน ทำหน้าที่กำหนดนโยบายเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปแนวทางเดียว แต่สมาชิกแต่ละกลุ่มยังเคลื่อนไหวตามแนวทางของตน และประสานความร่วมมือกันมากขึ้น สำหรับ BRN Coordinate

ไม่เข้าร่วมเป็นสมาชิก แต่เป็นพันธมิตรที่สำคัญ

6. กลุ่มเยาวชนกัวฮาตีปัตตานี (Pemuda Merdeka Patani/PMP) ก่อตั้งโดย BRN Coordinate และได้พัฒนาการต่อสู้มิติใหม่ในปี พ.ศ. 2535 ด้วยการฝึกอบรม เตรียมทำสงครามประชาชนหรือการรบแบบกองโจร โดยแอบแฝงกิจกรรมอยู่ในตาดีกาและปอเนาะ สถาบันการศึกษาของรัฐและบริเวณ มัสยิดประจำหมู่บ้าน

7. สภาอูลามาปัตตานีดารุสลาม (Ulama Patani Daruslam) เป็นกลุ่มผู้นำทางจิตวิญญาณ ส่วนใหญ่จบการศึกษาจากอินโดนีเซียหรือ ตะวันออกกลาง ในปี พ.ศ. 2545 มีการจัดตั้งสภาอูลามาปัตตานีดารุสลาม ตั้งอยู่ที่โรงเรียนมุลินธิสมบูรณศาสตร์ดาลอ จังหวัดปัตตานี

8. สมาคมนิสิตนักศึกษาชาวไทยมุสลิมในอินโดนีเซีย (Persatuan Mahasiswa Islam Papani (Salatan Thailand) Indonesia/PMIPTI) ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2511 เพื่อประสานงานด้านการศึกษาและดำเนินกิจกรรม ทางการเมือง แต่ BRN เข้าไปแทรกซึมและบิดเบือนเป้าหมายมาเป็นการ แสวงหาผู้เข้าร่วมการต่อสู้เพื่อแบ่งแยกดินแดน ปัจจุบันมีสมาชิกประมาณ 3,000 คน กลุ่มนี้มีความเชื่อมโยงทางการฝึกร่วมและการพึ่งพาอาศัยกับกลุ่ม หัวรุนแรงในอินโดนีเซีย

9. ขบวนการเยาวชนแห่งชาติปัตตานี (Patani National Youth Movement/PANYOM หรือ Gerakan Pemuda Kebangsaan Patani) ปรากฏความเคลื่อนไหวครั้งแรกในปี พ.ศ. 2540 โดยเป็นการต่อสู้ทางการเมือง ให้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ

10. สภาองค์กรนำ (Dewan Pimpinan Parti/DPP) เป็นองค์กรนำ ในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการตัดสินใจ เสมือนรัฐบาลของกลุ่ม ก่อความไม่สงบ โดยมีการจัดโครงสร้างการปกครองเป็นระดับเขต จังหวัด และ หมู่บ้าน ครอบคลุม 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้และบางส่วนของจังหวัดสงขลา และสตูล ระดับบริหาร มีประธาน DPP และรองประธานเป็นผู้นำ และมีฝ่าย

ต่างๆ 7 ฝ่าย โครงสร้างรัฐ แบ่งเป็น 3 เขต ได้แก่ เขตปัตตานีอุตารา (ปัตตานีตะวันออก) ปัตตานีตือเงาะ (ปัตตานีกลาง) และปัตตานียาโต๊ะ (ปัตตานีตะวันตก) ส่วนโครงสร้างระดับเขต จังหวัด กลุ่ม และหมู่บ้าน ประกอบด้วย 4 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายปฏิบัติการจิตวิทยา ฝ่ายศาสนา ฝ่ายเหรียญกฐิก และฝ่ายเลขานุการ

นอกจากนี้ เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า กลุ่มก่อความไม่สงบดังกล่าวได้ ดำเนินการตามแผนการปฏิวัติ 7 ขั้นตอน เพื่อปลดปล่อยรัฐปัตตานี โดยมี เป้าหมายจัดตั้งกองกำลังให้ได้ 30,000 คนเป็นอย่างน้อย และแผนดังกล่าวกลุ่ม ก่อความไม่สงบใช้ยุทธศาสตร์ของความเป็นชาติมลายู ศาสนาอิสลาม มาตุภูมิ และสิทธิของชาวมลายูปัตตานีเป็นหลักในการสร้างความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียว ตลอดจนการปฏิเสธการปกครองของรัฐบาลไทย ส่วนด้านยุทธวิธีใช้การต่อสู้ ผสมผสานหลายรูปแบบ ทั้งในรูปของสงครามประชาชน การรบบแบบกองโจร และการทำสงครามทางการทูตในเวทีสากลเพื่อแสวงหาการสนับสนุนจาก ประชาคมระหว่างประเทศ นอกจากนี้ กลุ่มก่อความไม่สงบยังพัฒนาแนวทางการต่อสู้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว ดังจะเห็น ได้ชัดก็คือ การใช้ความรุนแรง การร่วมมือกับกลุ่มอิทธิพลในท้องถิ่น การแฝงตัว ในหมู่บ้านเพื่อจัดหาแนวร่วมหรือออกปฏิบัติการ นอกจากนี้ยังขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศเพื่อนำมาใช้เป็นทุนในการก่อความไม่สงบ

การปฏิบัติการของกลุ่มก่อความไม่สงบ นับตั้งแต่เหตุการณ์ปล้นอาวุธ ของกองพันพัฒนาที่ 4 เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547 จนถึงปัจจุบัน ยังคง มีความรุนแรงทั้งปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งผู้ก่อความไม่สงบสามารถขยาย ขนาดของเป้าหมายได้มากขึ้น โดยเฉพาะสถานที่ทางราชการ ทั้งนี้ เมื่อกลุ่มก่อ ความไม่สงบประสบผลสำเร็จจากปฏิบัติการดังกล่าว ก็จะส่งผลทำให้ลดความ น่าเชื่อถือของอำนาจรัฐ สร้างความกดดันต่อเจ้าหน้าที่ สร้างความหวาดกลัวต่อ ประชาชน และในขณะเดียวกันก็สร้างความแตกแยกระหว่างชาวไทยพุทธกับ มุสลิมในพื้นที่อย่างมากด้วย

เหตุรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้

นับตั้งแต่มกราคม 2547-2550 ลักษณะการก่อเหตุรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังคงดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยการปฏิบัติการของกลุ่มก่อความไม่สงบมีเป้าหมายทั้งเจ้าหน้าที่รัฐ และประชาชนผู้บริสุทธิ์ ทั้งชาวพุทธและชาวมุสลิมที่ร่วมมือกับฝ่ายรัฐหรือไม่เห็นด้วยกับการกระทำของกลุ่มก่อความไม่สงบ สำหรับชาวไทยพุทธมีแนวโน้มตกเป็นเป้าหมายหลักเนื่องจากกลุ่มก่อความไม่สงบได้ใช้ศาสนามาเป็นเครื่องมือ และยังต้องการสร้างความขัดแย้งในสังคมระหว่างศาสนิกต่างความเชื่อด้วย

ลักษณะการก่อเหตุรุนแรงที่ใช้ได้ผลในการปฏิบัติการที่สำคัญ ได้แก่ การลอบยิง การวางระเบิด การวางเพลิง การชุมนุมประท้วง การฆ่าตัดคอ การฆ่าแล้วเผาเป้าหมาย สำหรับปี 2551 กลุ่มก่อความไม่สงบได้ยกระดับปฏิบัติการทางยุทธวิธีด้วยการใช้คาร์บอมบ์ถึง 2 ครั้ง นอกเหนือไปจากการลอบวางระเบิดด้วยมอเตอร์ไซด์ ส่วนการชุมนุมประท้วงของประชาชน นับตั้งแต่ปี 2547-2550 ก็เพิ่มขึ้นทุกปี ในปี 2547 มีจำนวน 1 ครั้ง เท่ากับปี 2548 แต่เริ่มมากขึ้นในปี 2549 มีจำนวน 8 ครั้ง ในปี 2550 มีจำนวน 24 ครั้ง การชุมนุมประท้วงมีนัยของความรุนแรง โดยมีลักษณะยั่วยุ ทำทนาย และเป้าประสงค์ทางการเมือง นอกจากนี้การชุมนุมหลายครั้งยังมีการละเมิดกฎหมายด้วย หรืออาจกล่าวได้ว่าในระยะหลังกลุ่มก่อความไม่สงบได้ใช้การชุมนุมประท้วงเป็นยุทธวิธีหนึ่งในการก่อความไม่สงบด้วย

ขณะที่สถิติการเกิดเหตุรุนแรงและเหตุก่อกวนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่มกราคม 2547-2550 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 8,178 ครั้ง แยกเป็นในปี 2547 จำนวน 1,850 ครั้ง ปี 2548 จำนวน 2,297 ครั้ง ปี 2549 จำนวน 1,815 ครั้ง และ ปี 2550 จำนวน 723 ครั้ง รวมยอดผู้เสียชีวิตจำนวนสูงถึง 3,071 คน และผู้บาดเจ็บ 4,986 คน ผู้เสียชีวิตส่วนใหญ่เป็นประชาชน ทหาร ตำรวจ กำนัน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้ หากพิจารณาจากจำนวนการก่อเหตุที่เพิ่มสูงสุดในปี 2548 และเริ่มลดลงโดย

ลำดับตั้งแต่ปี 2549 จนถึงปัจจุบัน แม้หน่วยงานฝ่ายรัฐค่อนข้างเชื่อมั่นว่าการปฏิบัติการของรัฐโดยเฉพาะด้านการทหารที่เข้มข้นมากขึ้น น่าจะเป็นส่วนสำคัญที่สุดทำให้กลุ่มก่อความไม่สงบต้องหลบหนีจากพื้นที่ แต่มาตรการดังกล่าวเป็นเพียงการช่วยบรรเทาเหตุรุนแรงไปได้ในระยะหนึ่งหรือเป็นเพียงสภาวะชั่วคราว และตราบโดที่ฝ่ายรัฐยังไม่สามารถเอาชนะทางการเมืองหรือการทำสงครามแย่งชิงประชาชนได้แล้ว โอกาสที่จะเกิดเหตุรุนแรงมากขึ้นยังมีความเป็นไปได้ตลอดเวลาในอนาคต

กาปฏิบัติการ

จากยุทธศาสตร์และยุทธวิธีของกลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ดังกล่าว จะเห็นได้ชัดว่าต้องใช้ทุนเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากข้อจำกัดของพื้นที่ กลุ่มก่อความไม่สงบคงไม่อาจแสวงหาทุนในการปฏิบัติการเพียงในพื้นที่เท่านั้น เพราะสภาพเศรษฐกิจและฐานะของคนในพื้นที่ที่ยากจนทำให้การแสวงหาเงินทรมามีจำนวนจำกัด ซึ่งมีผลทำให้การปฏิบัติการมีขอบเขตจำกัดด้วย ด้วยเหตุนี้ ในระยะย้อนหลังไปกว่า 15 ปีที่ผ่านมา จึงมักปรากฏข่าวสารเป็นระยะว่ามีสมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบเดินทางไปขอเงินสนับสนุนจากประเทศในตะวันออกกลาง หรือการขอเรียไรรจากประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านบางประเทศ แต่ก็ได้จำนวนไม่มากนัก การก่อเหตุรุนแรงในช่วงเวลานั้นจึงนับว่าค่อนข้างน้อย รวมทั้งคาดว่าช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงการก่อตัวของกลุ่มก่อความไม่สงบรุ่นใหม่ ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ที่ได้มาจากแหล่งทุนต่างๆ จึงต้องเก็บไว้ในด้านการเตรียมการ โดยเฉพาะการฝึกแนวร่วมรุ่นใหม่ๆ

อย่างไรก็ตาม ในระยะตั้งแต่ปี 2545-ปัจจุบัน การพัฒนาทางเศรษฐกิจในจังหวัดชายแดนภาคใต้ขยายตัวมากกว่าในอดีต ทั้งการดำเนินด้านธุรกิจ และด้านเกษตรกรรม รวมทั้งด้านอุตสาหกรรม ซึ่งคงมีผลทำให้การแสวงหารายได้ของกลุ่มเป็นกอบเป็นกำมากขึ้น รวมถึงการที่กลุ่มก่อความไม่สงบได้แสวงหาช่องทางในการแสวงหาทุนกว้างออกไปยิ่งขึ้น เห็นได้ชัดจากปฏิบัติการของกลุ่ม

ที่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากทั้งระดับความรุนแรง และปริมาณการก่อเหตุ หรือแม้กระทั่งความทันสมัยของอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ใช้ ซึ่งหากพิจารณาจากจำนวนและคุณภาพของการก่อเหตุรุนแรงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ในแต่ละปีกลุ่มก่อความไม่สงบจะต้องหาเงินเป็นจำนวนมากเพื่อนำมาใช้ปฏิบัติการ เพราะการก่อเหตุรุนแรงแต่ละครั้งจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่าย โดยขึ้นอยู่กับลักษณะของเหตุการณ์และจำนวนบุคคล ซึ่งอาจพิจารณาโดยใช้สมมติฐานที่น่าจะใกล้เคียงกับความเป็นจริง ดังต่อไปนี้

การชุมนุมประท้วง หากใช้เหตุการณ์ชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ที่อำเภอตากใบ ในวันที่ 25 ตุลาคม 2547 เป็นต้นแบบ ค่าใช้จ่ายจะเริ่มตั้งแต่การชักชวนประชาชนและการปลุกระดมให้เข้าร่วมชุมนุมประท้วง ซึ่งอาจมีการนัดพบปะกันในสถานที่ต่างๆ สถานที่ที่ได้รับความนิยมก็คือร้านน้ำชา ร้านน้ำชาอาจจะสมาชิกชุมชนพบปะกันทุกวัน และเป็นที่ยุ้กันเป็นอย่างดี เมื่อรวบรวมคนและนัดหมายได้แล้ว จึงจัดยานพาหนะไปรับตามจุดต่างๆ ด้วยการว่าจ้างเจ้าของรถยนต์รับคนมาร่วมชุมนุม ค่าใช้จ่ายอีกส่วนหนึ่งเป็นการจ่ายให้กับผู้ร่วมชุมนุม หากประมาณการอย่างคร่าวๆ ค่าจ้างรถยนต์บรรทุกประมาณคันละ 500 บาท ผู้เข้าร่วมประท้วงได้รับคนละ 200 บาท ผู้เข้าร่วมชุมนุมประมาณ 3,000 คน ซึ่งทำให้มีค่าใช้จ่ายในการชุมนุมมีจำนวนประมาณ 600,000 บาท

การลอบวางระเบิด การลอบวางระเบิดในจังหวัดชายแดนภาคใต้ นิยมใช้ระเบิด “อีมัลชัน” (Emulsion) สัญลักษณ์ Pavergel และ EMULATE (ผลิตในประเทศเพื่อนบ้าน) ซึ่งสามารถหาซื้อได้ง่ายในพื้นที่ บางครั้งบรรจุในถังแก๊ซ ถังดับเพลิง ดินระเบิดดังกล่าวส่วนใหญ่ใช้สำหรับระเบิดหินและเหมืองแร่ ส่วนเทคนิคการวางระเบิด ต้องใช้เทคนิคที่เชี่ยวชาญเป็นพิเศษ ซึ่งมักจะได้รับการถ่ายทอดมาจากผู้ได้รับการอบรมจากซีเรียและลิเบีย การลอบวางระเบิดแต่ละครั้ง ต้องใช้บุคคลกระทำในลักษณะทีมงานประมาณ 2-3 คน โดยอาจได้รับค่าปฏิบัติการประมาณคนละ 5,000-6,000 บาท นอกจากนี้ ยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น การสำรวจพื้นที่ การหาข่าวเป้าหมาย การขุดหลุมฝังระเบิด เป็นต้น

เมื่อเทียบกับเหตุการณ์ลอบวางระเบิดในอดีตและปัจจุบันจะเห็นได้ว่า การลอบวางระเบิดมีพัฒนาการมากขึ้น นอกจากการใช้ระเบิดชุกซ่อนในรถจักรยานยนต์แล้ว ยังชุกซ่อนในรถยนต์หรือในลักษณะ car bomb ดังเช่นการลอบวางระเบิดแสวงเครื่องในรถยนต์เมื่อพฤศจิกายน 2551 หากการลอบวางระเบิดใช้อุปกรณ์เพิ่มขึ้น และซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ก็จำเป็นที่ต้องใช้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ในปัจจุบันกลุ่มก่อความไม่สงบนิยมการวางระเบิดซ่อนสองครั้งในช่วงเวลาเดียวกัน (second bomb) ในการสร้างความสูญเสียต่อเป้าหมาย

กลุ่มก่อความไม่สงบยังคงนิยมใช้ระเบิดแสวงเครื่อง เพราะใช้ง่าย แต่เปลี่ยนสารประกอบระเบิดจากเดิมที่ใช้สารแอมโมเนียในเตรท มาเป็นการใช้สารโซเดียมคลอไรด์มากขึ้น โดยผสมกับน้ำมันดีเซล แล้วจุดระเบิดด้วยโทรศัพท์เคลื่อนที่ สำหรับสารโซเดียมคลอไรด์นิยมใช้ในงานเกษตรกรรมเพื่อปราบศัตรูพืช เกษตรกรในจังหวัดชายแดนภาคใต้มักนิยมใช้สารดังกล่าว และนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน สารประกอบวัตถุระเบิดที่ใช้โซเดียมคลอไรด์จะมีอานุภาพรุนแรงกว่าแอมโมเนียในเตรท สมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบมักใช้วิธีซื้อต่อจากเกษตรกร นอกจากนี้ วิธีการลอบวางระเบิดได้ปรับจากการจุดหลุมฝังไว้ในถนนมาเป็นชุกซ่อนในสถานที่ลับตาซึ่งทำให้ยากในการเฝ้าตรวจและระวังป้องกัน

การลอบวางเพลิง เป้าหมายสำคัญของการลักลอบวางเพลิง ได้แก่ โรงเรียนซึ่งเป็นเป้าหมายที่มีการเฝ้าระวังต่ำ การเสี่ยงภัยเพื่อลอบวางเพลิงน่าจะต่ำกว่าการก่อเหตุร้ายประเภทอื่น หากใช้คนประมาณ 2-3 คน อาจจะได้รับค่าตอบแทนในการปฏิบัติงานประมาณคนละ 1,000 บาท เพราะหลักฐานการเผาไหม้ถูกทำลาย ขณะที่บุคคลที่ลอบวางเพลิงก็ไม่สามารถพิสูจน์ทราบได้โดยง่าย หรือไม่ได้รับความร่วมมือในการให้ข้อมูลจากชาวบ้านในพื้นที่

การลอบยิง การฆ่าตัดคอ และการซุ่มโจมตี เป็นเหตุรุนแรงที่สร้างความหวาดกลัว และบรรลุเป้าหมายสูง จึงนับเป็นยุทธวิธีที่ได้ผล แต่มีความเสี่ยงที่จะถูกจับกุม ปฏิบัติการดังกล่าวแต่ละครั้งต้องใช้บุคคลหลายคน

ในลักษณะที่งานที่ไว้ใจได้และมีความชำนาญ เช่น การเฝ้าติดตามเป้าหมาย การสำรวจเส้นทางหรือสถานที่เป้าหมาย และมีอุปสรรค ค่าใช้จ่ายน่าจะอยู่ที่คนละประมาณ 5,000-6,000 บาท เพราะเป็นปฏิบัติการที่มีความเสี่ยงสูงในการปฏิบัติ เช่นเดียวกับฆ่าตัดคอที่อาจจะมีค่าปฏิบัติการมากขึ้นในบางกรณี

การก่อวินาศกรรม การก่อวินาศกรรมในบางกรณีอาจใช้คนในพื้นที่ใกล้เคียงหรือผู้ที่อยู่ในพื้นที่ ซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับการฝึกมาแล้วในระดับหนึ่ง เช่นอาจเป็นการทดสอบจิตใจก่อนปฏิบัติการขั้นต่อไปที่ต้องใช้ความกล้าหาญ และเชี่ยวชาญมากขึ้น การก่อวินาศกรรมมีทั้งการโรยตะปูระเบิด การวางวัตถุต้องสงสัย การทำลายพืชสวน การเผาขบวนรถยนต์และพาหนะอื่น ๆ การก่อวินาศกรรมเหล่านี้ใช้คนไม่มากนัก แต่มักกระจายจุดเกิดเหตุในหลายพื้นที่ในคราวเดียวกัน หากใช้คนประมาณ 2-3 คน ค่าปฏิบัติการอาจจะอยู่ที่คนละ 200-300 บาท

ค่าใช้จ่ายดังกล่าวอาจเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม และเป็นค่าปฏิบัติการที่คิดเพียงเฉพาะบุคคล ยังไม่รวมอุปกรณ์ อาวุธ และค่าใช้จ่ายในการพบปะเพื่อวางแผน หากคิดค่าใช้จ่ายคร่าว ๆ ยกเว้นการประชุมประท้วง โดยคิดผู้ปฏิบัติการแต่ละเหตุการณ์เพียง 3 คน อาจจะคำนวณได้ว่าตามลักษณะและจำนวน การก่อเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้น ในช่วงปี 2547-2550 กลุ่มก่อความไม่สงบน่าจะต้องจ่ายค่าปฏิบัติการประมาณ 266,731,500 ล้านบาท หรือเฉลี่ยประมาณปีละ 88.9 ล้านบาท อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายจริงจะต้องรวมค่าใช้จ่ายปลีกย่อยอื่นๆ อุปกรณ์ และอาวุธ ดังนั้นกลุ่มก่อความไม่สงบจำเป็นต้องแสวงหาทุนสนับสนุนเพื่อนำมาใช้จ่ายในการปฏิบัติการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้พวกเขาสามารถดำรงสภาพการปฏิบัติการให้ได้ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

!! แหล่งทุน

!! ขบวนการโจรก่อการร้าย (ขจก.) ในอดีต ได้แสวงหาทุนในการเคลื่อนไหวด้วยการเรียกค่าคุ้มครองจากธุรกิจ และจากประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมทั้งการนำเงินบริจาคจากมูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม

ของประเทศในตะวันออกกลางที่สนับสนุนแนวทางรุนแรง แต่เงินบริจาคมักใช้ในกิจการศาสนา และดูแลผู้ยากไร้เป็นส่วนใหญ่ การหาทุนในช่วงดังกล่าวอยู่ในขอบเขตจำกัด เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจยังไม่ขยายตัวมากนัก ปัจจุบันกลุ่มก่อความไม่สงบได้ขยายการแสวงหาแหล่งทุนมากขึ้น เงินทุนหลักอาจจะมาจากวิธีการผิดกฎหมาย กึ่งผิดกฎหมาย และถูกต้องกฎหมาย หรือมาจากทั้งแหล่งทุนจากภายในประเทศและต่างประเทศ และเงินทุนจากต่างประเทศมีทั้งการโอนเงินผ่านและไม่ผ่านสถาบันการเงิน บางครั้งใช้วิธีการขนเงินมาตามช่องทางเข้า-ออกปกติ เช่น สนามบิน ด่านชายแดน เป็นต้น

เมื่อกลุ่มก่อความไม่สงบได้รับทุนสนับสนุนหรือรวบรวมเงินได้ก็มักจะนำไปเก็บไว้ในหลายลักษณะ ทั้งในลักษณะของมูลนิธิและ/หรือสหกรณ์ที่เกี่ยวข้องหรืออาจเก็บไว้ในบัญชีส่วนตัวของแกนนำและเครือข่าย เพื่อความสะดวกในการนำมาใช้จ่าย อันทำให้ยากแก่การตรวจสอบ นอกจากนี้ อาจมีการเปิดบริษัทหรือร้านค้าที่ถูกกฎหมายเพื่อนำมาหาผลตอบแทนเพิ่มเติม รวมทั้งวิธีการการทำธุรกรรมอื่นๆ เพื่อให้ได้ผลตอบแทนด้านการเงิน

วิธีการ

1) วิธีการผิดกฎหมาย

การแสวงหาทุนด้วยวิธีการถูกต้องกฎหมายเพียงอย่างเดียวอาจได้รับทุนน้อยหรือไม่เพียงพอสำหรับประกอบกิจกรรมต่างๆ กลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงต้องแสวงหาเงินทุนนอกระบบเพิ่มเติมในหลายลักษณะ อย่างไรก็ตาม การประกอบธุรกิจผิดกฎหมาย มีดังนี้

การค้ายาเสพติด สถานการณ์ยาเสพติดในจังหวัดชายแดนภาคใต้อยู่ในสภาพที่น่ากังวล เนื่องจากยาเสพติดแพร่ระบาดในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มขึ้น ในบางกรณีพบว่าวัยรุ่นที่เป็นแนวร่วมกลุ่มก่อความไม่สงบมักเสพยาเสพติดก่อนลงมือปฏิบัติการ ยาเสพติดที่ระบาดในพื้นที่ในระยะปัจจุบัน ได้แก่ เฮโรอีน

กัญชา ยาบ้า สารระเหย และอื่นๆ นอกจากนี้พบว่ากลุ่มวัยรุ่นมักนิยมเสพใบกระท่อมผสมยาแก้ไอ น้ำอัดลม และวัตถุออกฤทธิ์อื่น จำนวนผู้ติดยาเสพติดในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีมากกว่า 20,000 คน การแพร่ระบาดของยาเสพติดส่วนหนึ่งมาจากการลักลอบค้าไปยังประเทศเพื่อนบ้าน

อย่างไรก็ตามปัญหายาเสพติดนับเป็นปัญหาที่ซับซ้อน เพราะเชื่อมโยงกับกลุ่มอิทธิพลในพื้นที่ ซึ่งมีข้อมูลปรากฏให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มดังกล่าวกับกลุ่มก่อความไม่สงบ โดยกลุ่มอิทธิพลได้ใช้วิธีว่าจ้างสมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบบางกลุ่ม ก่อเหตุร้ายเพื่อทำลายคู่แข่ง หรือสร้างสถานการณ์รุนแรงเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อเป็นช่องทางในการลำเลียงยาเสพติด เหตุรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้หลายครั้งยืนยันว่า กลุ่มอิทธิพลและกลุ่มก่อความไม่สงบมีผลประโยชน์ร่วมกัน แม้จะมีวัตถุประสงค์ของการก่อเหตุร้ายที่ต่างกัน โดยกลุ่มอิทธิพลต้องการได้รับผลประโยชน์จากการค้ายาเสพติดและธุรกิจผิดกฎหมาย ในขณะที่กลุ่มก่อความไม่สงบต้องการทำลายความน่าเชื่อถือของอำนาจรัฐด้วยการแสดงให้เห็นว่ารัฐไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ได้

การลักลอบค้าสินค้าน้ำมัน กลุ่มก่อความไม่สงบมีการลักลอบค้าอาวุธสงคราม ซึ่งอาจจะจัดหาจากบริเวณแนวชายแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะด้านกัมพูชาซึ่งยังมีอาวุธขนาดเล็กหรืออาวุธเบาซุกซ่อนอยู่มาก อาวุธปืนมักถูกลักลอบขายต่อให้แก่กลุ่มต่อต้านรัฐบาลในประเทศอื่น หรือในบางกรณีก่อนจะถูกส่งขาย กลุ่มก่อความไม่สงบก็อาจจะนำมาใช้ปฏิบัติการก่อนนอกจากนี้ มีข้อมูลว่ากลุ่มก่อความไม่สงบแสวงหารายได้จากการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อน ซึ่งนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย

การประกอบอาชญากรรม นอกจากขู่กรรโชกทรัพย์ เรียกเก็บค่าคุ้มครองจากธุรกิจเอกชนแล้ว สมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบบางคนยังก่อเหตุปล้นทรัพย์สิน เช่น ร้านทอง การจับตัวประกันเพื่อเรียกค่าไถ่ หรือการเป็นมือปืนรับจ้าง เป็นต้น อาชญากรรมเหล่านี้ถือว่าเป็นความผิดทางอาญาที่ชัดเจน

และปฏิบัติการที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของอาชญากรรมธรรมดา เพียงแต่ผู้ก่อเหตุอาจจะมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อความไม่สงบในทางหนึ่งทางใด

2) วิธีการกึ่งผิดกฎหมาย

การขอบริจาคจากสมาชิก โครงสร้างของกลุ่มก่อความไม่สงบมักจะมีบุคลากรที่ทำหน้าที่ด้านการเงิน ดังจะเห็นได้ว่า ฝ่ายเหรียญกึ่งมีอยู่ในระดับต่างๆ ของพื้นที่ ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน เขต และจังหวัด ฝ่ายเหรียญกึ่งจะเป็นผู้รวบรวมเงินจากสมาชิกของกลุ่มตามอัตราที่กำหนด ทั้งในลักษณะการเก็บแบบประจำวัน เดือน และปีตามความเหมาะสม รายได้ในแต่ละเขตประมาณได้น่าจะอยู่ราว 10,000 บาทต่อเดือน เงินเหล่านี้นำไปจ่ายค่าอุปกรณ์และอาวุธ รวมทั้งเครื่องใช้สำหรับปฏิบัติการ การที่กลุ่มก่อความไม่สงบสามารถควบคุมมวลชนได้ทุกระดับ ทำให้กลุ่มก่อความไม่สงบสามารถระดมเงินทุนได้ทันทีที่ต้องการ เพื่อนำมาใช้ก่อเหตุรุนแรง แต่ก็มักจะเป็นจำนวนเงินที่ไม่มากนัก เพราะความจำกัดของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ให้

การใช้เงินของรัฐ งบประมาณที่รัฐจัดสรรเพื่อใช้ในการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้แต่ละปีมีจำนวนมาก อย่างไรก็ตามงบประมาณส่วนหนึ่งที่รัฐให้ความสำคัญคือ ด้านการศึกษา และการปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งกิจการทางศาสนา สมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว เช่น ผู้บริหารโรงเรียน มัสยิด ปอเนาะ ที่เกี่ยวข้องกับกรก่อความไม่สงบ มีโอกาสเข้าถึงเงินงบประมาณเหล่านั้น และมักจะอาศัยช่องว่างทางกฎหมายนำเงินงบประมาณบางส่วนไปสนับสนุนการก่อความไม่สงบ นอกจากนี้ในบางพื้นที่กลุ่มก่อความไม่สงบยังใช้วิธีขอส่วนแบ่งจากเงินชดเชยผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุรุนแรง

การจัดตั้งมูลนิธิทางศาสนา ในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีมูลนิธิทางศาสนาเพื่อการกุศลเป็นจำนวนมาก การจัดตั้งมูลนิธิบางแห่งกลายเป็นองค์กรบังหน้าของกลุ่มก่อความไม่สงบ มูลนิธิส่วนใหญ่ได้รับเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศในตะวันออกกลาง อย่างไรก็ตามมีข้อน่าสังเกตว่า

การก่อเหตุรุนแรงบางครั้ง มักสัมพันธ์กับระยะเวลาเดียวกับแกนนำกลุ่มก่อความไม่สงบเดินทางไปขอรับทุนสนับสนุนจากองค์กรในต่างประเทศ โดยอาจเป็นการแสดงผลงานให้เห็นว่านำทุนมาใช้จ่ายจริง อย่างไรก็ตาม มิได้หมายความว่าองค์กรการกุศลต่างประเทศทุกองค์กรเกี่ยวข้องกับการให้การสนับสนุนกลุ่มก่อความไม่สงบ โดยมีหลายกรณีพบว่าองค์กรการกุศลเหล่านี้บริจาคเงินให้แก่มูลนิธิทางศาสนาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยเจตนาบริสุทธิ์ตามจุดมุ่งหมายในการบริการสาธารณชนเป็นหลัก แต่ในบางกรณีไม่มีการตรวจสอบว่าเงินที่ให้แก่นิคมมูลนิธิต่างๆ ไปเหล่านั้นอาจถูกนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์หรือไม่

ทั้งนี้ โดยหลักการทั่วไปของการก่อตั้งมูลนิธิทางศาสนาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ นั้น จะนำเงินที่ได้รับจากบริจาคไปเข้าบัญชีของมูลนิธิ เพื่อใช้จ่ายด้านการศึกษา วัฒนธรรม และศาสนา ซึ่งเงินบริจาคเหล่านี้มีส่วนช่วยเหลือเยาวชนมุสลิมอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นมักเกิดในมูลนิธิที่มีกรรมการมูลนิธิบางคนเกี่ยวข้องกับการก่อความไม่สงบ ซึ่งสามารถอาศัยสถานะของตนในมูลนิธิถ่ายโอนเงินบริจาคไปใช้สนับสนุนความเคลื่อนไหวของกลุ่มก่อความไม่สงบดังกล่าว ซึ่งข้อมูลของฝ่ายความมั่นคงเชื่อว่าใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และพัทลุง) มีมูลนิธิหลายแห่งที่อาจเกี่ยวข้องกับการก่อความไม่สงบ ส่วนใหญ่เป็นมูลนิธิที่ให้การอุปถัมภ์โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม วิธีการสังเกตง่ายที่สุดก็คือ บุคลากรบางคนที่เกี่ยวข้องกับการก่อเหตุรุนแรง (ส่วนใหญ่หน่วยงานด้านความมั่นคงมีรายชื่ออยู่แล้ว) มักจะมีรายชื่อเป็นกรรมการมูลนิธิ หรือในบางกรณีกรรมการมูลนิธิที่ต้องสงสัยบางแห่งอาจมีความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับกลุ่มก่อความไม่สงบ และมีบางมูลนิธิสนับสนุนการก่อความไม่สงบโดยตรง เช่น กรณีโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิของนายสะแปอิงบาซอ (ขณะนี้อยู่ระหว่างการหลบหนีการจับกุม) ที่ได้นำเงินซึ่งเรียกเก็บจากสมาชิกและครูของโรงเรียนมาสนับสนุนการก่อความไม่สงบ ส่วนความเกี่ยวข้องระหว่างบุคคลนั้น เป็นที่รับรู้กันดีว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากประเทศในตะวันออกกลางหรือเอเชียใต้บางคน ซึ่งนักศึกษาผู้นั้นเป็น

แนวร่วมของกลุ่มก่อความไม่สงบยังคงได้รับเงินสนับสนุนจากกลุ่มมุสลิม
แนวทางรุนแรงในประเทศเหล่านั้นอยู่เป็นประจำ

จากความเคลื่อนไหวดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า แหล่งทุนที่มูลนิธิซึ่งเกี่ยวข้อง
กับการก่อความไม่สงบได้รับนั้น มาจากการให้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ
เป็นหลัก และการจัดหาทุนภายในประเทศเป็นจำนวนน้อยและเป็นเพียงส่วนเสริม
เท่านั้น

การจัดตั้งสหกรณ์และร้านค้า สหกรณ์ที่ปฏิบัติตามหลักศาสนาอิสลาม
มีจำนวนประมาณ 35 แห่ง ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และในพื้นที่ส่วน
อื่นเช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี สงขลา สตูล กระบี่ และภูเก็ต โดยที่สหกรณ์เหล่านี้
มีการผลิตสินค้าจำหน่ายในชุมชนตามหลักศาสนาอิสลาม สหกรณ์ส่วนใหญ่มี
ทุนเพื่อใช้ดำเนินงานน้อยมาก เช่นประมาณแห่งละ 20,000 บาท และได้กำไรไม่มาก
นัก มีสหกรณ์เพียงไม่กี่แห่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สงสัยว่าเกี่ยวข้องกับกลุ่ม
ก่อความไม่สงบ สหกรณ์เหล่านี้กลายเป็นแหล่งระดมทุน และรับเงินบริจาค เพื่อ
สนับสนุนความเคลื่อนไหว สมาชิกเป็นแนวร่วมกลุ่มก่อความไม่สงบ สหกรณ์ที่
เกี่ยวข้องกับกลุ่มก่อความไม่สงบนี้ ยังมีเครือข่ายธุรกิจอีกหลายประเภท เพื่อ
แสวงหาทุนให้มากที่สุด

สหกรณ์ที่จดทะเบียนแล้วมักไม่มีปัญหาเกี่ยวข้องกับกลุ่มก่อความไม่สงบ
แต่สหกรณ์ที่ยังไม่จดทะเบียนบางแห่ง สามารถเคลื่อนไหวสนับสนุนกลุ่ม
ก่อความไม่สงบได้คล่องตัวกว่า สหกรณ์ประเภทนี้แม้จะมีไม่มากนัก แต่ควรตรวจ
สอบเช่นเดียวกัน

3) วิธีการถูกกฎหมาย

การจัดตั้งบริษัทและร้านค้า กลุ่มก่อความไม่สงบอาจนำเงินทุนมา
จัดตั้งบริษัทหรือร้านค้า โดยจดทะเบียนถูกกฎหมาย บริษัทดังกล่าวมักประกอบ
ธุรกิจประมูลงานก่อสร้างของราชการและเอกชน ประกอบธุรกิจการผลิต ขายนรถ
จักรยานยนต์และอะไหล่ เก็บค่าเช่าสวนยาง ค่าเช่าบ้าน นอกจากนี้ บางส่วน
นำเงินมาใช้ทำสวนยาง ส่วนร้านค้ามักจะทำการค้า น้ำมัน อาหาร เสื้อผ้า และ

สินค้าเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ บริษัทบางแห่งจดทะเบียนในนามของชาวมาเลเซีย บริษัท และร้านค้าที่ถูกกฎหมายซึ่งให้การสนับสนุนการก่อความไม่สงบเหล่านี้ ยังมีการขายหรือแจกจ่ายซิมการ์ดโทรศัพท์เคลื่อนที่ จัดหารถจักรยานยนต์เพื่อก่อเหตุ จัดทำสินค้าจำหน่าย อย่างไรก็ตามบริษัทบางแห่งอาจจัดตั้งขึ้นเพื่อใช้เป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนของกลุ่ม หรือบางแห่งใช้เป็นบริษัทบังหน้าก็ได้

การทำธุรกิจในต่างประเทศ กลุ่มก่อความไม่สงบบางส่วนได้เข้าไปประกอบธุรกิจในประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ทำสวนปาล์ม ขายอาหาร และกรีดยาง โดยกลุ่มก่อความไม่สงบได้ขอจัดเก็บค่าสมาชิกเป็นรายเดือน หรือขอรับบริจาค สำหรับการประกอบธุรกิจส่วนใหญ่มักจะเป็นร้านอาหาร ซึ่งเป็นแหล่งระดมเงินทุนที่สำคัญ โดยมีการเก็บค่าบำรุงสมาชิกร้านค้าเหล่านี้ ร้านอาหารดังกล่าวเรียกกันว่า “ร้านต้มยำกุ้ง” เนื่องจากเปิดจำหน่ายอาหาร โดยเฉพาะต้มยำกุ้งซึ่งเป็นอาหารที่นิยมบริโภค นอกจากนี้เจ้าของร้านอาหารเหล่านี้ยังรวมตัวกันเป็นสมาคม โดยเคยมีผู้บริหารสมาคมบางคนที่เป็สมาชิกหรือแนวร่วมของกลุ่มก่อความไม่สงบ

ส่วนวิธีการส่งเงินเข้ามาในจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นมีหลายวิธี ทั้ง ถูกกฎหมาย และลักลอบขนเงิน หรือการโอนเงินผ่านอินเทอร์เน็ต ผ่านสถาบันการเงินของรัฐและเอกชน ซึ่งผู้รับส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่สามเพื่อเป็นการอำพราง รวมทั้งมีการใช้ระบบโพยก๊วน ไม่ผ่านสถาบันการเงิน ซึ่งมักใช้วิธีดำเนินการผ่านตัวแทนในลักษณะบังหน้า เช่น ผู้ค้าตามแนวชายแดน บริษัทท่องเที่ยว เป็นต้น นอกจากนี้ ยังใช้วิธีการจ่ายตรงโดยเป็นการพบปะระหว่างบุคคลในระดับแกนนำ บางครั้งเป็นการถือเงินเข้ามาจากประเทศเพื่อนบ้าน และบางครั้งเป็นการเดินทางไปรับเอง นอกจากนี้การรวบรวมเงินยังมีลักษณะขอรับเงินสนับสนุนจากธุรกิจ และองค์กรต่างๆ ในตะวันออกกลาง และในประเทศเพื่อนบ้านด้วย

กลุ่มจัดหาทุน

ในอดีตขบวนการโจรก่อการร้ายกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มพูโล

ได้แสวงหาทุนเพื่อปฏิบัติการและดำรงสภาพของกลุ่มอย่างต่อเนื่อง การแสวงหาทุนในอดีตยังไม่กว้างขวางนัก มีเพียงการเรียกค่าคุ้มครองจากกลุ่มธุรกิจและประชาชนเป็นหลัก ส่วนเงินทุนที่ได้รับบริจาคจากต่างประเทศนั้นมีอยู่ในจำนวนที่ไม่มากนัก ขณะประเทศที่สนับสนุนแนวทางรุนแรงก็ให้ความช่วยเหลือในลักษณะของการฝึกอบรม จะเห็นได้ว่าการจัดหาเงินทุนในช่วงเวลาดังกล่าวยังอยู่ในขอบเขตจำกัด ความช่วยเหลือระหว่างประเทศส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะของรัฐต่อรัฐ ส่วนความช่วยเหลือที่มูลนิธิต่างประเทศให้ความช่วยเหลือแก่มูลนิธิทางศาสนาในประเทศไทยนั้น มักเป็นไปเพื่อกิจการศาสนาเป็นหลัก เงินเหล่านี้ในบางครั้งอาจตกถึงมือขบวนการก่อความไม่สงบบ้างแต่ไม่มากนัก

ต่อมาเมื่อกระแสโลกาภิวัตน์ขยายตัวขึ้น กลุ่มก่อความไม่สงบก็มีโอกาสมากขึ้นในการเผยแพร่ผลงาน ทำให้มูลนิธิทางศาสนาในประเทศต่างๆ ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งอาจจะผ่านนักศึกษาที่ไปศึกษาในประเทศนั้น หรือสามารถสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวจนได้รับความน่าเชื่อถือ จึงได้รับการสนับสนุนในการขอรับการช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยผลงานที่ดำเนินการให้เป็นที่ประจักษ์ อย่างไรก็ตาม มูลนิธิต่างประเทศบางแห่งอาจไม่ได้รับข้อมูลที่แท้จริงและไม่ได้ติดตามเงินช่วยเหลือเหล่านั้นอย่างจริงจัง รวมทั้งอาจไม่ทราบว่าได้มีการนำเงินบริจาคไปใช้ในกิจการใดบ้าง

กลุ่มก่อความไม่สงบทุกกลุ่มได้ดำเนินการจัดหาทุน เพื่อนำมาใช้ปฏิบัติการของตนเอง และอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มที่มีบทบาทมากที่สุดในระยะที่ผ่านมาเป็นกลุ่ม GMIP ที่ใช้ความรุนแรงเป็นหลัก จากข้อมูลของหน่วยงานความมั่นคงเชื่อว่า กลุ่มและกิจกรรมของกลุ่มต่างๆ ในการแสวงหาทุน พอจะสรุปได้ดังนี้

กลุ่ม PULO ประกอบธุรกิจด้วยการเปิดร้านค้าเนื้อสัตว์ในประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อหาเงินทุนหมุนเวียนมาใช้ภายในกลุ่ม บางส่วนใช้เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากตะวันออกกลางในการตั้งร้านค้าด้วย

กลุ่ม BERSATU บางส่วนประกอบธุรกิจในประเทศเพื่อนบ้าน และ

รวบรวมเงินทุนจากธุรกิจในประเทศดังกล่าว และอีกส่วนหนึ่งใช้วิธีการขอรับการสนับสนุนจากตะวันออกกลาง

กลุ่ม BRN ปรากฏความเคลื่อนไหวของสมาชิกกลุ่มในการดำเนินกิจการร้านอาหารในประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนมีการจัดตั้งสหกรณ์ขึ้นด้วย

กลุ่ม GMIP สมาชิกกลุ่มเข้าไปประกอบธุรกิจในประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อจัดหาทุน อย่างไรก็ตามเชื่อว่ากลุ่มนี้มีความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมผิดกฎหมาย โดยเฉพาะการถูกว่าจ้างจากกลุ่มอื่นให้ก่อเหตุรุนแรง การคุ้มครองธุรกิจผิดกฎหมาย และการก่ออาชญากรรม

ค ความเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มอิทธิพลกับกลุ่มก่อความไม่สงบ

กลุ่มอิทธิพลในพื้นที่มักเป็นผู้ประกอบธุรกิจผิดกฎหมาย ได้แก่ ลักลอบค้ายาเสพติด การลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมาย ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับบ่อนการพนันและการธุรกิจพนันในรูปแบบอื่นๆ การลักลอบค้าผู้หญิงและเด็ก รวมทั้งการลักลอบนำคนเข้าเมือง การลักลอบค้าอาวุธ การหลอกลวง มือปืนรับจ้าง และอื่นๆ อย่างไรก็ตามกลุ่มอิทธิพลเหล่านี้มักจะมี ความใกล้ชิดกับกลุ่มก่อความไม่สงบ เนื่องจากมีผลประโยชน์สอดคล้องกัน แม้ว่าจะมีอุดมการณ์แตกต่างกัน แต่ทั้งสองกลุ่มสามารถพึ่งพาซึ่งกันและกันได้ อันก่อให้เกิดการเป็นแหล่งทุนของกลุ่มก่อความไม่สงบได้โดยง่าย

กลุ่มอิทธิพลในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการดำเนินการเป็นเครือข่ายมีองค์ประกอบคล้ายกับกลุ่มก่อความไม่สงบที่ประกอบด้วยระดับนำ กองกำลัง และแนวร่วม กลุ่มอิทธิพลยังมีสถานะในสังคมที่สามารถเอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดกฎหมาย และรอดพ้นจากการถูกจับกุม นอกจากนี้ ยังมีโอกาสในการแสวงประโยชน์จากงบประมาณของรัฐ โดยเฉพาะจากโครงการพัฒนาท้องถิ่น เนื่องจากกลุ่มอิทธิพลมีฐานะเป็น “แนวร่วม” กับกลุ่มก่อความไม่สงบ จึงทำให้สามารถให้การสนับสนุนการก่อความไม่สงบ โดยปราศจากการตรวจสอบของฝ่ายรัฐ

อย่างไรก็ตาม กลุ่มอิทธิพลแต่ละกลุ่มมีความจำเป็นต้องพึ่งพาการเคลื่อนไหวของกลุ่มก่อความไม่สงบ ทั้งนี้เพราะกลุ่มอิทธิพลมักจะมี ความขัดแย้งกันเองในการช่วงชิงอำนาจในพื้นที่ การรักษาอิทธิพลและผลประโยชน์จากธุรกิจที่ผิดกฎหมาย กลุ่มอิทธิพลจึงต้องอาศัยกลุ่มก่อความไม่สงบสร้างสถานการณ์เพื่ออำพรางความเคลื่อนไหวในการประกอบธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม กลุ่มอิทธิพลเหล่านี้มีเครือข่ายที่กว้างขวาง ชับซ้อน และเชื่อมโยงกันอย่างกว้างขวาง

ดังตัวอย่างเช่นกรณีของกลุ่ม GMIP ซึ่งพบว่าเป็นกลุ่มก่อความไม่สงบที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอิทธิพลมากกว่ากลุ่มก่อความไม่สงบอื่นๆ จากข้อมูลของหน่วยงานความมั่นคงพบว่า สมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นนิตินิยม ผู้ที่มีคดีติดตัว และกลุ่มมิจฉาชีพอื่นๆ กลุ่มนี้จึงมีความชำนาญในการก่อเหตุรุนแรง เช่น ลอบยิงเจ้าหน้าที่ ปล้น ลอบวางระเบิดสถานที่ราชการและชุมชน เรียกค่าคุ้มครอง จับตัวเรียกค่าไถ่ เป็นต้น กลุ่ม GMIP ดำเนินกิจกรรมเหล่านี้เพื่อต้องการหารายได้เลี้ยงชีพและการดำรงอยู่ของกลุ่ม รวมทั้งการสร้างอิทธิพล ขณะเดียวกับกลุ่ม GMIP ก็ได้ผลประโยชน์ทางอ้อมในการสร้างผลงานของกลุ่มให้เป็นที่ยอมรับ และสามารถนำไปเป็นหลักฐานรับเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

ธุรกิจที่กลุ่มอิทธิพลเหล่านี้ดำเนินการส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการลักลอบค้ายาเสพติด ลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมาย บ่อนการพนัน และการขายสินค้าที่หลีกเลี่ยงภาษี จากลักษณะเช่นนี้กลุ่มก่อความไม่สงบจึงสามารถเอื้อต่อพฤติกรรมของกลุ่มอิทธิพลได้อย่างต่อเนื่อง กลุ่มอิทธิพลที่สำคัญในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีอยู่ทุกระดับและทุกอาชีพ โดยเฉพาะกลุ่มที่มีบทบาทเป็นผู้นำชุมชนในพื้นที่ เนื่องจากได้รับการยอมรับจากประชาชนในท้องถิ่น และขณะเดียวกันก็ทำให้ง่ายต่อการมีอิทธิพลต่อประชาชน คนเหล่านี้อาจจะอาศัยการประกอบธุรกิจผิดกฎหมาย โดยอ้างว่าเป็นการกระทำเพื่ออุดมการณ์จัดตั้งรัฐปัตตานี หรือบางคนอาจอาศัยสถานภาพของการเป็นเจ้าหน้าที่รัฐในการแสวงหาผลประโยชน์ นอกจากนี้ กลุ่มอิทธิพลบางคนที่เคยเป็นสมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบ แม้ว่าจะ

ออกจากการเป็นสมาชิกแล้ว แต่ก็ยังเรียกค่าคุ้มครองจากรัฐกิจประเภทต่างๆ

!! แนวทางการแก้ปัญหา

ประเด็นสำคัญที่ต้องตระหนักตลอดเวลาก็คือ การเอาชนะการก่อกวนไม่สงบไม่สามารถใช้ปฏิบัติการทางทหารได้แต่เพียงประการเดียว แต่จำเป็นต้องระดมสรรพกำลังของชาติในการต่อสู้ ซึ่งต้องใช้เวลาที่ยาวนาน รวมทั้งการปฏิบัติอย่างจริงจัง นอกจากนี้บทเรียนจากความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต จะเป็นข้อบ่งชี้ถึงความสำเร็จและความล้มเหลวการเอาชนะในอนาคตอีกด้วย ซึ่งหากพิจารณาในแง่ของแหล่งทุนที่นำมาใช้สนับสนุนการก่อกวนไม่สงบนั้น อาจกล่าวได้ว่า การดำเนินการของฝ่ายรัฐในการต่อต้านการก่อกวนไม่สงบ มิได้ให้ความสนใจที่จะดำเนินการตัดแหล่งทุนมากนัก

นอกจากนี้ พัฒนาการอันเป็นผลจากกระแสโลกาภิวัตน์ ที่ทำให้เกิดความเชื่อมโยงกันระหว่างอาชญากรรมข้ามชาติกับการก่อการร้ายและการก่อกวนไม่สงบ ยังเป็นประเด็นที่หน่วยงานด้านความมั่นคงจะต้องเอาใจใส่และหามาตรการระวังป้องกันอย่างจริงจัง ซึ่งมาตรการในการตัดแหล่งเงินทุนของกลุ่มดังกล่าว น่าจะเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญด้วยการศึกษาค้นคว้า และความสำเร็จในด้านหนึ่งจะช่วยแก้ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติในประเทศ รวมทั้งการก่อกวนไม่สงบลดระดับความรุนแรงลง อย่างไรก็ตาม ในระยะปัจจุบัน มีเพียงความพยายามของสหรัฐอเมริกาและประเทศตะวันตกเท่านั้นที่ดำเนินการปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง เพราะเห็นว่ายาเสพติดนอกจากเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของกลุ่มก่อการร้ายแล้ว ยังทำให้สภาพสังคมของสหรัฐฯ เสื่อมโทรมลงอย่างเห็นได้ชัด

ทั้งนี้ในบรรดาอาชญากรรมข้ามชาติประเภทต่างๆ นั้น อาจกล่าวได้ว่า เฉพาะปัญหายาเสพติดแต่เพียงประการเดียว ก็ได้ส่งผลให้อาชญากรรมข้ามชาติด้านอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจประเภทนี้มีความรุนแรงขึ้น เช่น การค้าอาวุธ การฟอกเงิน เป็นต้น ขณะที่รายได้ที่มาจากยาเสพติดก็ทำให้กลุ่มก่อการร้าย

กลุ่มก่อความไม่สงบสามารถดำรงปฏิบัติการและสถานภาพของกลุ่มได้ ด้วยเหตุนี้ การปราบปรามกลุ่มค้ายาเสพติดและการกวาดล้างธุรกิจที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นประเด็น ที่หน่วยงานด้านความมั่นคงควรจะนำมาพิจารณาประกอบการกำหนดมาตรการ ในด้านการตัดแหล่งทุนของกลุ่มก่อการร้ายหรือกลุ่มก่อความไม่สงบด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ในด้านการต่อต้านการก่อความไม่สงบในภาพรวมนั้น ก็จะต้องไม่ลืมกรอบยุทธศาสตร์ใหญ่ที่ต้องให้ความสำคัญกับการเอาชนะทางการเมืองด้วย ซึ่งหมายความว่า การใช้มาตรการกวาดล้างจับกุมแหล่งทุนการ ก่อการร้ายหรือการก่อความไม่สงบที่มาจากการค้ายาเสพติด จะต้องดำเนินการ ด้วยความรอบคอบระมัดระวังตามตัวบทกฎหมาย และมีพยานหลักฐานรองรับ เพราะความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพียงเหตุการณ์เดียวอาจมีผลทำให้ฝ่ายรัฐพ่ายแพ้ทาง ยุทธศาสตร์ต่อกลุ่มก่อความไม่สงบได้

ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างกรอบความคิดใหม่ทางด้าน ความมั่นคงในการเอาชนะการก่อการร้ายและการก่อความไม่สงบ โดยในเรื่องของ การตัดแหล่งทุนนั้น อาจต้องมองถึงความร่วมมือด้านความมั่นคงหรือการบังคับ ใช้กฎหมายระหว่างประเทศด้วย เพราะหากประเทศต่างๆ ร่วมมือกันดูแลและ บังคับใช้กฎหมายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย และการก่อความไม่สงบ ไปในทิศทางที่ประสานสอดคล้องกันแล้ว ก็จะช่วยลดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ในการแสวงหาแหล่งทุนของกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มก่อความไม่สงบได้ รวมทั้ง ต้องมีความตระหนักร่วมกันด้วยว่าปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติไม่อาจสิ้นสุดลง ได้โดยใช้กำลังทหาร การดำเนินนโยบายทางการเมืองใดๆ หรือการดำเนินการ แต่เพียงรัฐเดียว แต่ต้องร่วมมือกันทุกประเทศ

สำหรับการแสวงหาแหล่งเงินทุนของกลุ่มก่อความไม่สงบในจังหวัด ชายแดนภาคใต้นั้น น่าเชื่อว่าในขณะนี้ส่วนหนึ่งแหล่งทุนมาจากอาชญากรรม ข้ามชาติ และอาชญากรรมภายในประเทศ โดยเฉพาะการลักลอบค้ายาเสพติด และการลักลอบค้าอาวุธ ซึ่งอาจจะรวมถึงการลักลอบค้ามนุษย์ด้วยในอนาคต โดยเฉพาะขบวนการลักลอบนำมุสลิมกัมพูชาและมุสลิมโรฮิงยาเข้าประเทศ

นอกจากนั้น แหล่งทุนของกลุ่มก่อความไม่สงบที่มีความสำคัญต่อกลุ่มมากยังมาจากกิจกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในช่วงต้น

ในการตัดแหล่งทุนของกลุ่มก่อความไม่สงบ จึงจำเป็นต้องบูรณาการหน่วยงานต่างๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยประกอบด้วยหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการบังคับใช้กฎหมาย เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมสอบสวนคดีพิเศษ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เป็นต้น หน่วยงานด้านเศรษฐกิจ เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย และกรมสรรพากร ส่วนหน่วยงานด้านความมั่นคง เช่น สำนักข่าวกรองแห่งชาติ และหน่วยข่าวกรองอื่นๆ โดยจะต้องร่วมกันดำเนินการสืบสวนสอบสวนและการตัดแหล่งเงินทุนของกลุ่มก่อความไม่สงบ พร้อมทั้งดำเนินการตามกฎหมายอย่างเข้มงวด นอกจากนี้ ประเทศไทยควรขอความร่วมมือจากประเทศต่างๆ ซึ่งให้บริจาคมูลนิธิการกุศล เพื่อสร้างความเข้าใจและป้องกันการนำเงินบริจาคไปใช้สนับสนุนการก่อความไม่สงบ ขณะเดียวกันควรสร้างระบบควบคุมชายแดนหรือระเบียบการนำเงินผ่านแดนที่เข้มงวด เพื่อป้องกันการขนเงินผ่านแดนจำนวนมาก และทั้งยังจำเป็นต้องดำเนินการปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ โดยเฉพาะยาเสพติดควบคู่กันไปด้วย

ภาคผนวกที่ 1

ความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

พ.ศ. 2542 พ.ศ. 2546 พ.ศ. 2551

1. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

2. ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารหญิงและเด็ก เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นและความผิดฐานพรากเด็กและผู้เยาว์ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี หรือความผิดเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี

3. ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

4. ความผิดเกี่ยวกับการยกยอกหรือฉ้อโกงหรือประทุษร้ายต่อทรัพย์ หรือกระทำโดยทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ หรือกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ซึ่งกระทำโดย กรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบหรือมีประโยชน์เกี่ยวข้องในการดำเนินงานของสถาบันการเงินนั้น

5. ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น

6. ความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือรีดเอาทรัพย์สินที่กระทำโดยอ้างอำนาจอัยยี่ หรือช่องโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา

7. ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

8. ความผิดเกี่ยวกับการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน เฉพาะความผิดเกี่ยวกับการเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีจำนวนผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้งไม่เกินกว่าหนึ่งร้อยคน หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกินกว่าสิบล้านบาทขึ้นไป

ภาคผนวกที่ 2

มาตรการป้องกันปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุน ทางการเงินแก่การก่อการร้าย เรื่อง นโยบายด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ

เหตุผลในการออกนโยบาย

ปัญหาการฟอกเงินที่ได้จากการประกอบอาชญากรรมนี้ประเทศต่างๆ
ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยกำลังประสบอยู่โดยประเทศไทยมีพันธกรณีดังนี้

1. อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติด
และวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 (UN Convention
against Illicit Trafficking in Narcotic Drugs and Psychotropic
Substances)
2. อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ
ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (UN Convention against
Transnational Organized Crime)
3. อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงิน
แก่การก่อการร้าย ค.ศ. 1999 (International Convention for the
Suppression of the Financing of Terrorism)
4. มติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ
5. ข้อเสนอแนะของคณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อดำเนินมาตรการทางการเงิน
เกี่ยวกับการฟอกเงิน (Financial Action Task Force: FATF)
6. กฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติ

ประเทศไทยได้มีกฎหมายรองรับมาตรการต่าง ๆ ตามที่อนุสัญญาฯ ได้กำหนดไว้เป็นหลักเกณฑ์ให้แก่ประเทศที่ประสงค์จะเข้าเป็นภาคีสมาชิกแล้ว โดยในปัจจุบันประเทศไทยได้ตรากฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขึ้นมาบังคับใช้แล้ว คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 โดยกำหนดความผิดมูลฐานไว้รวมทั้งสิ้น 8 มูลฐานความผิด ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2542 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2542 และต่อมา กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศที่ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ออกมามีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2543 อันมีผลทำให้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทยมีสภาพบังคับใช้โดยสมบูรณ์

เนื่องจากการฟอกเงินเป็นความผิดที่มีลักษณะข้ามชาติ ความร่วมมือระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นไม่เพียงเพื่อให้มีการดำเนินการเป็นไปตามพันธกรณี หรือข้อตกลงระหว่างประเทศที่ทำไว้ภายใต้กรอบกฎหมายภายในก็ดี แต่ยังมีข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เช่น เรื่องธุรกรรมทางการเงิน ที่จำเป็นต้องมีการตรวจสอบ สืบหาเส้นทางการโอน ย้าย ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ตลอดจนการรวบรวมข้อมูลของตัวผู้กระทำความผิดมูลฐาน หรือความผิดฐานฟอกเงิน ที่อยู่ในต่างประเทศ หรือที่หน่วยงานในต่างประเทศครอบครองอยู่เพื่อดำเนินการตามกฎหมาย ทั้งนี้ การกระทำความผิดในลักษณะข้ามชาติดังกล่าวยังรวมถึงการดำเนินการกับตัวผู้กระทำความผิด หรือกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่อยู่ในต่างประเทศด้วย จึงจำเป็นต้องขอความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ในการดำเนินการดังกล่าว

หน่วยงานที่ควรถือปฏิบัติ : หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน

เนื้อหา

1. ควรให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในการป้องกันการฟอกเงิน และการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย รวมทั้งจัดระบบและกลไกในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2. จัดให้มีการพัฒนาประสิทธิภาพการข่าวกรอง และจัดระบบการประสานงานการข่าวให้สามารถวิเคราะห์ข่าวเชิงลึก และติดตามความเคลื่อนไหวการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย

3. ปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติมกฎหมายและระเบียบข้อบังคับรองรับพันธกรณีระหว่างประเทศ เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทันต่อเหตุการณ์

4. พัฒนานุคลากร ระบบข้อมูลข่าวสาร และองค์ความรู้ในเรื่องการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายตามมาตรฐานสากล เพื่อให้สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ลดปัจจัยและเงื่อนไขที่เกื้อกูลต่อการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายโดยดำเนินการปราบปรามขบวนการข้ามชาติที่เป็นที่มาของการลักลอบค้าอาวุธ การลักลอบเข้าเมือง การปลอมแปลงเอกสาร และการสนับสนุนทางการเงิน รวมทั้งลดเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยเอื้อต่อบุคคลบางกลุ่มที่ถูกักขังให้เข้าร่วมกับกลุ่มก่อการร้าย

6. กระชับและขยายความร่วมมือในระดับภูมิภาค เพื่อสร้างเครือข่ายการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และจัดตั้งกลไกประสานงาน และช่องทางติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและทันเวลา รวมทั้งการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ และประสบการณ์

ร่วมกัน

7. ร่วมมือกับประชาคมระหว่างประเทศทั้งในรูปทวิภาคีและพหุภาคี เพื่อสร้างเครือข่ายในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศภายใต้กรอบสหประชาชาติ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์และความมั่นคงของชาติเป็นสำคัญ

www.geozigzag.com

ภาคผนวกที่ 3

ประกาศกระทรวงการคลัง

เรื่อง กำหนดวงเงินตราต่างประเทศที่ผู้นำเงินตราต่างประเทศออกไปนอก
หรือเข้ามาในประเทศต้องสำแดงรายการเงินตราต่างประเทศ

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 10 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2497) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช 2485 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2550) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช 2485 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 บุคคลใดนำเงินตราต่างประเทศที่เป็นธนบัตรหรือเหรียญกษาปณ์ อันมีมูลค่ารวมกันเกินสองหมื่นดอลลาร์สหรัฐหรือเทียบเท่าออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศ ต้องแจ้งรายการเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรในขณะที่ผ่านมาด่านศุลกากรทุกแห่ง ตามแบบแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ 2 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2550

ฉลองภพ สุสังกร์กาญจน์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
THE THAILAND RESEARCH FUND (TRF)
“สร้างสรรค์ปัญญา เพื่อพัฒนาประเทศ”

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เป็นหน่วยงานของรัฐ ในกำกับของสำนักนายกรัฐมนตรี มีภารกิจในการสนับสนุนกระบวนการสร้างความรู้ สร้างนักวิจัย และสร้างระบบการวิจัย เพื่อตอบคำถามและเสนอทางเลือกให้สังคม ซึ่งครอบคลุมทั้งในระบบเศรษฐกิจภาคดั้งเดิม และสมัยใหม่ เพื่อยกระดับขีดความสามารถของประเทศให้เป็นสังคมฐานความรู้ ครอบคลุมทุกระดับและทุกภาคส่วนของสังคมไทย โดยมีแนวทางการสนับสนุนการวิจัยดังนี้

1. สร้างความรู้ที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล (Balanced Development) โดยการวิจัยเพื่อให้เกิด Knowledge-based Policymaking ระหว่างภาครัฐ ประชาชน และนักวิชาการ ให้มีการเชื่อมโยงบริบทที่เป็นจริงตั้งแต่ในระดับชุมชนท้องถิ่นไปจนถึงนโยบายรัฐบาลและการต่างประเทศ

2. สร้างความมั่นคงทางความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย (Security in Knowledge) โดยเน้นงานวิจัยพื้นฐาน เพื่อเป็นหลักในการรู้จักตัวเองและการดำรงอยู่ของประเทศไทย และเน้นงานวิจัยเทคโนโลยีที่ปรับให้เหมาะสมกับประเทศไทยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

3. ขยายฐานของสังคมความรู้ภายในประเทศ (Knowledge Base-Widening) โดยสนับสนุนการวิจัยของชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ นักศึกษา ครูและนักเรียน และคนทั่วไป การพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่งของ สกว. ทำให้ สกว. ได้รับความเชื่อถือจากหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ให้เป็นภาคีร่วมสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้อันเป็นรากฐานในการกำหนดนโยบายต่อไป

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

979/17-21 ชั้น 14 อาคาร เอส เอ็ม ทาวเวอร์ ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน
เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2278-8200 โทรสาร 0-2298-0476

www.trf.or.th / e-mail : webmaster@trf.or.th

